DEVOLUÇÃO GARANTIDA CORREIOS
Impresso Especial
991216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno
Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRÁCIA

РІК ММХХІІІ - ЧИСЛО 01 (6634)
ANO MMXXIII - N º 01 (6634)

Прудентополіс, 01-го - 31-го січня 2023 Б. року
Prudentópolis, 01 a 31 de janeiro de 2023

ЛИСТ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ У ДЕВ'ЯТИЙ МІСЯЦЬ ПІСЛЯ ПОЧАТКУ ВІЙНИ

Святіший Отець Франциск у дев'ятий місяць після початку повномасштабної війни росії проти України звернувся з окремим листом до українського народу. Публікуємо український переклад цього листа.

Папа Франциск тримає в руках прапор України, переданий з Бучі, Ватикан, 6 квітня 2022 року, фото: Ansa / Ettore Ferrari.

ЛИСТ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

у дев'ятий місяць після початку війни

24 листопада 2022 року

Дорогі брати і сестри українці!

Ось уже дев'ять місяців, як на вашій землі була розв'язана абсурдна, божевільна війна. У вашому небі невпинно лунає зловісний гуркіт вибухів і тривожний звук сирен. Ваші міста обстрілюються бомбами, у той час як град ракет безжалісно і зневажливо несе смерть, руйнування та біль, голод, спрагу і холод. Багато з вас були змушені тікати з вулиць ваших міст, покидаючи власні домівки та все рідне. Поруч із вашими великими ріками щодня проливаються ріки крові та сліз.

Єднаю мої сльози з вашими і хочу вам сказати, що немає дня, коли б я не був поруч із вами і не тримав би вас у своєму серці і у своїх молитвах. Ваш біль — це мій біль. На Ісусовому хресті сьогодні я бачу вас — тих, хто страждає від жахів, викликаних цією агресією. І справді, хрест, на якому катували Господа, знову проявляється у жахливих катуваннях, які ми бачимо на трупах, у братських могилах, виявлених у різних містах, у цих та у багатьох інших кривавих картинах, що увірвалися в наші душі і здіймають крик: чому? Як люди можуть ставитися так до інших людей?

У моїй пам'яті спливає багато трагічних історій, про які я дізнався. Насамперед це стосується дітей: скільки дітей було вбито, скільки поранено, скільки залишилося сиротами, було відірвано від матерів! Я плачу разом із вами за кожною дитиною, що через цю війну втратила життя, як Кіра з Одеси чи Ліза з Вінниці та сотні інших дітей: у кожній із них усе людство зазнає поразки. Зараз ці діти в утробі Божій, бачать ваші страждання і моляться, щоб вони закінчилися. Але хіба можна не відчувати тривоги за них і за всіх тих, малих і дорослих, кого депортували? Невимірним є біль українських матерів.

Я також думаю про вас, дорога молоде: щоб мужньо захистити свою батьківщину, ви були змушені взяти до рук зброю, полишивши мрії про майбутнє, які ви плекали; я думаю про вас, дружини, які втратили своїх чоловіків і, зціпивши зуби, мовчки, з гідністю та рішучістю продовжуєте жертвувати всім задля своїх дітей; думаю про вас, дорослі, що всіляко намагаєтеся захистити своїх рідних; про вас, людей старшого покоління, що замість мирного заходу свого життя вас вкинули в нічну темряву війни; про вас, жінки, що зазнали насильства і несете у своїх серцях важкий тягар; про всіх вас, зранених тілом і душею. Я думаю про вас і є поруч із вами в любові, захоплюючись тим, як ви долаєте ці тяжкі випробування.

Я думаю про вас, волонтери, що живете кожен день заради інших; про вас, душпастирі святого Божого люду, що часто з великим ризиком для власної безпеки залишалися поруч із людьми, несучи Божу розраду та братню солідарність, уміло перетворюючи спільноти і монастирі на житло, щоб прийняти, допомогти та нагодувати тих, хто опинився у складних умовах. Я також думаю про біженців і внутрішньо переміщених осіб, що опинилися далеко від своїх домівок, часто зруйнованих; і про владу, за яку я щиро молюся: на ній лежить обов'язок управляти країною у трагічні часи та приймати далекоглядні рішення задля миру та розвитку економіки в умовах руйнування багатьох життєво важливих інфраструктур у містах і селах.

Дорогі брати і сестри, у всьому цьому морі зла і болю, через дев'яносто років після жахливого геноциду Голодомору, я захоплююся вашим добрим запалом. Попри величезну трагедію, яку ви зараз переживаєте, ваш народ ніколи не занепадав духом і не впадав у розпач. Світ відкрив для себе сміливий і сильний народ, який страждає і молиться, плаче і бореться, чинить опір і надіється, — багатостраждальний і благородний народ. Я продовжую бути поруч із вами серцем і молитвою, з людською турботою, щоб ви відчували супровід, щоб не звикалося до війни, щоб ви не залишалися самотніми сьогодні, а особливо завтра, коли, можливо, з'явиться спокуса забути про ваші страждання.

У ці місяці, коли суворий клімат робить ще більш трагічним те, що ви переживаєте сьогодні, я хочу, щоб ви відчули на ваших обличчях ласкавий дотик Церкви, силу молитви і любов, якою огортають вас численні брати і сестри в усьому світі. За кілька тижнів буде Різдво, і крик страждань стане ще більш відчутним. А я б хотів повернутися з вами до Вифлеєму, до випробувань, з якими Святій Родині довелося зіткнутися тієї ночі, що здавалася лише холодною і темною. Натомість прийшло світло: не від людей, а від Бога; не із землі, а з Неба.

Нехай Матір Його і наша — Богородиця — чуває над вами. Її Непорочному Серцю, у єдності з єпископами всього світу, я посвятив Церкву і людство, зокрема вашу Країну і Росію. Їй Материнському Серцю приношу ваші страждання і ваші сльози. У Тої, як писав великий син вашої землі, що «в мир наш Бога принесла», не втомлюймося просити жаданого дару миру, будучи певними, що «для Бога нема неможливої жадної речі!» (Лк 1, 37). Нехай Він сповнить справедливі сподівання ваших сердець, зцілить ваші рани і дарує вам свою розраду. Я є з вами, молюся за вас і прошу молитися за мене.

Нехай Господь вас благословить і Богородиця вас збереже.

ФРАНЦИСК

Рим, Сан Джованні ін Латерано, 24 листопада 2022 року

Переклад з італійської Секретаріату Глави УГКЦ в Римі, оригінал листа - тут.

Редакційне

НАДІЯ ОСТАННЄ, ЩО ВМИРАЄ В ЛЮДИНІ. (ОЛЕКСАНДР ДЮМА)

Кожний початок року розбуджує в усіх нас надію на щось нове, краще, яке могло би перевищити те, що ми пережили досі. Грецький філософ Сократ 400 років перед Христом сказав, що "життя яке нічого нового не шукає, не заслуговує на існування". Людина це вічно незадоволене створіння й вона завсіди чогось бажає, а всякі земські осяги її не заспокоюють, вона постійно пошукує за повнотою Правди, Любови й Щастя. Надія останнє, що завмирає і вона нас не залишає аж доки живемо на цій землі й вона нам товаришить до вічности там де нас залишає.

Знаємо, що в цьому житті Правда часто є притемнена неправдою. Любов змішана з ненавистю, щастя закаламучене терпіннями й нещастям. Тут родиться той неспокій людини, яка стукає об всі двері життя в пошукування за повною відповіддю на свої прагнення. Парадоксально, найбільше щаслива людина це не та, що позірно посіла матеріяльні речі й все чого бажає, але найбільше щаслива є та, ака ще не знайшла свого щастя а за ним шукає, знаючи, що мусить бути щось краще й певніше як це переминаюче й земське. Ніколи не буде почуватися щасливий хто наповнив своє життя переминаючими речами; він незаперечно зазнає великого розчарування коли все те земське розпадеться і він мусить того позбуватися.

Християнство навчає, що бажання людини задоволити свої прагнення в земських речах це ілюзія, а правдива мудрість це шукати чогось поза тим, жити в постійному пошукуванні, бо навіть всі багатства й всі розкоші світа не можуть стати власністю людини яка є часова й мусить залишати це туземне життя а з ним все, що належить до землі. Є в душі людини туга за більшими добрами, за чимось сталим і непроминаючим. Так як печатка фабрики є відбита в кожній речі яку вона виробляє, так і печатка великого Творця людини відбита в її душі.

Віра навчає, що не на цій землі людина знайде все те чого прагне. Безмежність і повнота щастя не знаходиться в ніякій земській речі. Воно знаходиться в житті надземському, де знаходиться повне задоволення всіх найглибших прагнень людської душі.

Тому Християнство навчає: "Життя яке не шукає постійно чогось надземського не заслуговує на існування. Йдеться про пошукування повноти Правди, Любови й Щастя.

В цім комтексті на початку цього 2023 року сподіємося в нашій газеті старатися допомагати читачам шукати правди, не тільки простої інформації і вісток про справи, але головно вказувати де правда на підставі розумної філософії і на навчанні досвічних учителів.

О.Тарсикій Залуцький, ЧСВВ.

Editorial

"UMA VIDA QUE NÃO BUSCA, NÃO VALE A PENA DE SER VIVIDA"

Assim dizia o filósofo grego Sócrates. Ensinava que o homem é um ser insatisfeito, inquieto e sempre está à procura da algo, da Verdade, do Amor, da Justiça, do Bem, da Felicidade. Sabe-se que muitas vezes a verdade está contaminada pelo erro, o amor mesclado de traição e ódio, a felicidade conturbada pela desgraça. Daí o anseio do ser humano que anda batendo todas as portas em demanda da resposta definitiva. E paradoxalmente, o homem mais feliz não é aquele que aparentemente encontrou tudo na vida, mas precisamente aquele que ainda não encontrou, mas vive à procura de algo melhor que as coisas deste mundo. Nunca poderá ser feliz quem se dá por satisfeito com bens temporais; este está sujeito a grande decepção, pois tudo o que é terreno definha, termina, perece.

O cristianismo apregoa que o anseio natural do homem por bens maiores do que os visíveis não é ilusório, pois jamais um bem material poderá ser possuído definitivamente. Existe na alma humana uma sede por bens maiores dó que os visíveis. Feito pelo "absoluto, o homem tende naturalmente par ao Absoluto. Como a marca do fabricante de um objeto qualquer está gravada no objeto, assim a marca do Criador está gravada na alma do homem. A fé cristã afirma que não é na vida presente que o homem encontra a resposta aos seus anseios naturais. O infinito não existe em nenhum dos bens materiais. Existe, sim numa vida diferente desta terrena, na qual serão saciadas as aspirações do homem pela Verdade, Bem, Amor, Felicidade, onde, como dizia S. Agostinho o homem será definitivamente saciado na sua busca.

Por isso, também o Cristianismo pode afirmar: "Uma vida que não busca, não vale a pena de ser vivida. Trata-se da busca da Verdade, do Amor, da Felicidade total".

Neste contexto, no início desde ano de 2023 pretendemos dar um valor especial no nosso jornal não somente à simples notícias informativas, mas direcionar o leitor para a procura da verdade, seguindo uma filosofia sadia e experiência de pessoas que se destacaram no estudo e na defesa da verdade objetiva sem preconceitos pessoais.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM.

EXPEDIENTE "PRÁCIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2.509.881

Український Католицький Місячник у Бразилії

Передплата на 2023 Рік: R$ 80,00
Інші Краї:U$ 85.00 Амер. Доларів

Depósitos (enviar comprovante):
Banco 104 - CAIXA ECONÔMICA (ou Casas Lotéricas)
Ag. 0401 Op. 003 conta 2421-4
Em nome da Gráfica Prudentópolis

PIX: CNPJ 09.583.969/0001-07

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Telefone e whatsapp:
(42) 3446 1396

E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Gráfica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09.583.969/0001-07

Redator chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Correção Ortográfica:
Pe. Deonízio Bobalo, OSBM
Pe. Teodoro L. Haliski, OSBM

Євангельське Читання

Богоявлення:
Мт 3, 13 - 17

Тоді прибув Ісус із Галилеї на Йордан до Йоана, щоб христитися від нього; але Йоан спротивлявся йому, кажучи: "Мені самому треба христитися в тебе, а ти приходиш до мене?" Ісус у відповідь сказав до нього: "Залиши це тепер, так бо личить нам здійснити всяку правду." І тоді він залишив його. А охристившись, Ісус зараз же вийшов з води. І ось розкрилось йому небо, і він побачив Духа Божого, який спускався, мов голуб, і зійшов на нього. І голос пролунав з неба: "Це Син мій любий, що його я вподобав."

Послання Св. Ап. Павла До Тита: 2, 11-14; 3, 4-7

Божа благодать з'явилася спасенна всім людям і навчає нас, щоб ми, зрікшися нечестя та грішних бажань цього світу, жили тверезо, праведно і благочестиво в нинішньому віці, чекаючи блаженної надії і славного з'явлення великого Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, який віддав себе самого, щоб викупити нас від усякого беззаконня та щоб очистити собі народ, що був би його власний, ревний до добрих діл. Та коли з'явилась доброта й любов до людей Спаса нашого Бога, він спас нас не ради діл справедливости, які ми були зробили, але з свого милосердя, купіллю відродження і відновленням Святого Духа, якого вилив на нас щедро через Ісуса Христа, нашого Спаса, щоб ми, оправдані його благодаттю, стали згідно з надією спадкоємцями життя вічного.

Хрищенням, після тридцять літ скритого життя, Ісус офіційно розпочинає свою прилюдну місійну діяльність. В нашому обряді хрищення Ісуса лучиться з подією Об'явлення Пресвятої Трійці, яке сталося якраз в хвилині Хрищення. В латинсюкому обряді святкується Трьох Царів, де царі зі сходу мали би представляти всі народи для яких Пресвята Трійця об' явилася. В цій рефлекції звернімо угагу на те, яке значення має Христове хрищення, що його святкує Церква в нашому обряді.

Від хрищення і потвердження з неба, що Ісус є Син Божий, починається Його прилюдна місійна праця, яка розгортається зараз після сорокденного посту в пустині. Також і для християнина, хрищення це початок його місії - жити Євангелією і нести Євангелію світові. Хрищення, це вдягнення людини в Христа, як про це каже Св. Павло, що хто охристився, вдягнувся в Христа.

Хрищення Ісуса від Івана в Йордані це подія яка вказує на глибоку солідарність Бога з людьми, який посилає Єдинородного свого Сина рятувати людей загрузлих в гріхах. Ісус, як Агнець Божий без плями гріха, прийшов звільнити людсто від гріха, Він уподібнюється до грішних людей, приймає хрищення як грішник, взяв на себе гріхи цілого людства. Пресвята Трійця об'являється якраз в хвилі хрищення, щоб показаи людям велику любов до людства й увагу місії Ісуса, якого треба слухати.

Бачимо тут глибоку солідарність Бога з людьми, який в особі Другої Божої Особи бере на себе всі наслідки гріха почавши від хришення, яке означало покаяння, перейшовши через всі етапи людського життя з його потребами й немочами аж до смерти, болючого наслідка гріха.

Цей акт Ісуса нас спонукує до сильної вдячности й любови до Бога і до солідарности з іншими в їхніх немочах, на подобу Ісуса. Св. Павло пише, що наша любов повинна бути як любов Ісуса до людства: довготерпелива, покірна, має радіти з добра, надіятися, бути вибачливими, коротко, має бути готова на жертву. Старозавітне хрищення, яке прийнав Ісус, було лише символом покаяння, а новозавітне хрищення в дійсності прощає гріхи й робить людину улюбленою дитиною Бога, на подобу Ісуса.

Багато святих отців зазначують, що коли Ісус увійшов у воду, освятив й зробив її знаком очищення в хрищенні в ім'я Пресвятої Трійці. В тому значенні також вживаємо воду на освячення домів як знак хрищення дому й господарки в простий не в сакраментальний спосіб. Освячувати доми й господарки свяченою водою це, в якийсь спосіб, поширювати хрищення членів родини на всі її посілості, щоб все належало до Христа.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ.

No rito Oriental, neste dia, festeja-se o Batismo de Jesus Cristo no rio Jordão e a Revelação da Santíssima Trindade quando do céu ouviram-se palavrasl "Este é o meu Filho amado, obedecei-o". No rito Latino celebra-se a visita dos Três Reis a Jesus como sinal de que a revelação da Santíssima Trindade é direcionada a todas as nações.

A partir do Batismo de Jesus por João no rio Jordão, Jesus começa a sua vida pública depois de trinta anos de vida privada na família e entre o povo. A vida publica apostólica vem logo depois do batismo e da permanência durante quarenta dias no deserto. Como consequência do Batismo de Jesus, também o de cada cristão é o início da vida em Cristo e a missão de ir anunciar o Evangelho ao mundo.

O Batismo de Jesus, por João, no rio Jordão, é um evento que nos mostra com intensidade como o Salvador quis solidarizar-se com o gênero humano, imerso no pecado. João chamava à penitência e administrava o batismo de conversão. Jesus, o Cordeiro sem mancha, que veio tirar o pecado do mundo, submete-se ao batismo de João, destinado aos pecadores. Naquele momento acontece a Epifania, quando a Trindade se manifesta e aparece claramente a missão do Filho que deve ser escutado.

Podemos contemplar, pois, no episódio do batismo do Senhor, aquela condescendência divina que faz com que Deus assuma tudo o que é próprio da nossa frágil condição humana. Jesus não teve pecado, mas, num gesto de solidariedade para com toda a humanidade, assumiu o que decorre do nosso pecado, desde a natureza humana enfraquecida e experimentar todas as consequências do pecado na vida simples e privada durante algum tempo até o batismo dos pecadores e finalmente a morte ignominosa da cruz.

A condescendência divina, manifestada de forma tão clara, as atitudes e as palavras de Jesus, nos estimulam a amar com todas as nossas forças a Deus que tanto nos ama e a nos tornar mais compassivos e condescendentes para com todos aqueles que, de uma ou de outra maneira, sofrem e precisam de nossa solidariedade. A contemplação da caridade divina deve encher nosso coração de caridade. São Paulo ensinou-nos, entre outras coisas, que a caridade é prestativa, não é orgulhosa, alegra-se com o bem, tudo crê, tudo espera, tudo desculpa, para a prática do que se exige sacrifício.

O batismo que nós recebemos, foi o batismo instituído por Jesus, o batismo da Nova Aliança. O batismo de João do antigo testamento era apenas um sinal de conversão. O Batismo que Jesus confiou à Sua Igreja é um sinal eficaz, pois não só significa, mas realiza a libertação e a renovação de nosso ser, tornando-nos filhos de Deus à semelhança do Seu único Filho.

Os Padres da Igreja chegaram a dizer que Jesus desceu às águas justamente para santificá-las e transmitir-lhes aquele poder de purificação e renovação, que é exercido toda vez que a Igreja batiza em nome do Pai e do Filho e do Espírito Santo. E num sentido mais amplo, a água tornou-se um sinal de purificação e de entrega a Jesus não apenas da pessoa humana, mas de todo o que a ela pertence, a propriedade, a lavoura, objetos, animais, instrumentos etc. É neste sentido que pratica-se o costume de aspergir água benta nas casas e em tudo o que a família possui para, num certo sentido, entregar a Cristo não apenas a nossa pessoa, mas tudo o que temos e usamos no nosso dia a dia.

Ao celebrarmos a Festa do Batismo do Senhor Jesus, temos diante de nós uma ocasião propícia para renovar nossas promessas batismais. Viver intensamente os compromissos de nosso batismo é o grande convite que Deus faz a cada um de nós. A graça divina jamais falta àquele que, com sinceridade de coração, procura viver segundo o homem novo, nascido da água e do Espírito. Os inúmeros santos e santas canonizados pela Igreja são um eloquente testemunho de que a força do batismo pode fazer maravilhas na pessoa e na sociedade que ajudaram a transformar segundo o desígnio de Deus.

Que a graça do batismo nos torne, na Igreja e através da Igreja, o Corpo místico do Senhor, verdadeiros discípulos-missionários de Jesus! O batismo liga-nos também à Igreja, à qual Cristo uniu-se de maneira irrevogável. Não podemos querer Cristo sem Sua Igreja. O Cristo total é a Cabeça e o Corpo. Contemplando, assim, o Mistério de Cristo, que resplandece na face da Igreja e vivendo a graça do nosso batismo, anunciemos com humildade e caridade a fé que nos salva e enche de alegria a nossa vida!

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

В порожне вміститься і добро і зло

В повну бочку неможливо налляти щось нового, бо там вже місце заповнене. Або коли хочеться щось нового налляти, те, що там вже є, треба випорожнити. Так то воно діється з людиною. Коли в голові вже закорінена якась ідеологія, тяжко, дуже тяжко там влити щось нове, а випорожнити голову з закоріненої ідеології не легко. Тому навчається людей, щоб набували з молоду гідне знання, добру ідеологію, бо інакше в голові намножиться всячина й викорінити її з голови не буде легко. Різні філософії і ідеологічні терчії знають це добре й коли хочуть нарід до чогось приготовити, щоб не приймав чогось іншого крім їхньої ідеології, довго, постійно й вперто вливають о глову свою ідеологію і так мають їх в своїх руках і вони підуть за ними у вогонь і у воду. В цьому спеціялізований соціялістичний комунізм, який довгими роками переконує уми народу на своє копито, щоб нарешті мати їх під своїм контролем.

Дорогий читачу, така "технологія" вже відавна точиться в багатьох країнах світу, а в особливший спосіб вона дуже яскраво видна в нашій Бразилії. Погляньмо що діялося і до чого запровадила така техніка.

Вже від багатьох років, ще перед тим як провід нашої країни був у руках робітничої партії, може більше скрито, але пильно вщіплювали в душі народу соціялістично комуністично атеїстичні ідеї, спочатку обережно й делікатно під видом бажання добра для народу й великої майбутності для Бразилії: починалося від школи, де заборонено молитися, мати в школі будьякі символи віри, якийсь образ або хрест, ніби, щоб не дразнити тих які не мають віри, бо вони мають право не бути свідками віри інших. Від школи справи перейшли до родин, де поволі відбиралося від батьків право виховувати дітей після їхнього віровизнання, а правдиве приготування дитини до життя має бути під наглядом школи де дитина має набувати ідеологію безбожницької країни. А до шкіл всі підручники виготовлені пильно так, щоб хитро защіплювати в душах дітей атеїзм, життя за правилами казівок держави, погорди переконаннями старшого покоління і взагалі християнської культури. І до цього приготовлялося учителів яких голови перероблювали на ту соціялістично атеїстичну ідеологію. І ясно, що діти набирали байдужости до того, що бачили й чули в дома від батьків а напоювали свої голови й душі тими ідеями. Підручники в школах опиралися не на християнських класичних творах, але на навчаннях Карла, Леніна й йому подібних матеріалістів. Тематика задач, вся ідеологія взята з авторів матеріялістів і критиків релігії і Божих справ. З того всього можна бачити до чого йшла наша Бразилія. І була би дійшла на здивування старшого покоління, коли би за Божим провидінням не стримано ту руйничу течію на останніх виборах. Не кажемо, що новий уряд буде бездоганний і досконалий. Але принаймні буде старання поволі випорожнювати голови учителів по школах і молоді від комуністичної ідеології.

Нема що дивуватися, що нині по школах загальна ідеологія є соціялістично атеїстична. Учителі переповнені тими ідеями і це передають (або досі передавали) для дорастаючих громадян Бразилії. Не кажу, що сто процентово, але велика, майже абсолютна більшість учительського складу по різних школах, навіть де провід є під духовними особами, так накипіла тою ідеологією, що для неї байдуже, що нарід тратить віру, що діти навчаються зовсім непотрібного для життя добого горожанина, а руками й зубами тримаються того чим накипіла їх душа й голова, підтримують і тужать за тим урядом, що хотів наш край довести до комунізму. Не кажемо, що учителі по школах неприготовані до навчання, але зауважується, що пересяклі ідеями робітничої партії і тяжко, дуже тяжко їм це з голови вибити. Їм ліпше без Бога, без молитви, без християнської моралі, ліпше, щоб діти навчалися лише про секс і про подібні справи, щоб дитина сама рішала чим вона хоче бути, жінкою чи хлопом і щоб уряд фінансював всякі заходи про зміну сексу, про збільшення грудей, про зменшення носа і тим подібне.

Дай, Боже, щоб з новим урядом все те стрималося і щоб християнська ідеологія панувала в нашій країні, по школах і всюди. Закликаємо наших людей, які пересяклі думкою, що ідеологія комунізму й атеїзму найкраща, щоб застановилися над справою і не піддавалися під вплив фальшивої і нищівної ідеології, яка вже довгими роками приготовляла нашу країну до країни без Бога, без моралі, без християнських засад життя.

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

O mais belo da pessoa está no seu coração

Era uma família feliz. Pai trabalhador honesto e bom chefe da família, mãe uma dona de casa exemplar e três filhos bem cuidados, educados e amados na família. O caçula, com onze anos de idade era o xodó da mãe que amava a todos os três com verdadeiro amor materno, mas o caçula para ela era especial.

O que mais o menino gostava era estar junto da mãe, fazer perguntas e receber carinho dela e abraçá-la todas as vezes que a encontrava. E o que ele gostava muito na sua mãe era o seu cabelo longo, ondulado, brilhoso que admirava e sempre que se encontrava com a mãe, após o abraço, a primeira coisa que fazia era brincar com o seu cabelo que dizia ser o mais belo do mundo.

Aconteceu que a mãe ficou doente e teve que ser internada no hospital. Foi constatado câncer e ela teve que se submeter ao tratamento da terapia e como acontece em certas terapias, não pôde conservar o seu belo cabelo que caiu e deixou a cabeça careca. As crianças frequentavam a escola e não podiam visitá-la naqueles dias. No retorno para casa, ela não se preocupou em colocar peruca, mas simplesmente embrulhou a cabeça com um lenço.

Quando as crianças retornaram da escola, ela se achava sentada no sofá, lendo as orientações dos cuidados que deveria ter durante a convalescência. O caçula entrou na casa correndo e quando viu a mãe atirou-se nela para receber e dar um abraço. Em seguida deu um puxão forte e retirou o lenço que cobria a cabeça da mãe. Quando viu que a cabeça estava sem cabelo, de inicio assustou-se e deu um suspiro, contemplou a cabeça da mãe, o seu rosto triste enquanto ela explicava o que aconteceu, que ela teve que perder o cabelo para poder ser curada, mas explicou que em pouco tempo o cabelo voltará a crescer. O menino quase chorando, abraçou a mãe, acariciou a sua cabeça e em seguida colocou a mãozinha no seu coração e disse:

- Mamãe, você perdeu o teu belo cabelo, mas não perdeu o que mais bonito que você tinha e tem – o teu coração. Você continua a mesma que sempre foi para todos nós, por isso, ainda que olhe a tua cabeça sem cabelo, olho muito mais no coração que está dentro de você - e a abraçou como sempre fazia, enquanto a mãe, surpreendida com tal atitude do filho, enxugava as lagrimas agradecendo a Deus por ter lhe dado tão boa família.

Eis um belo exemplo o que vale na pessoa humana. Não é o seu exterior, mas o interior, o coração: Os homens se tornariam maiores apreciadores da beleza interior, se todos cuidassem mais da mente e do espírito do que cuidam do corpo, da sua aparência exterior. Como a humanidade hoje pensa e cuida tanto da aparência exterior e não liga para os valores da alma e do coração.

Quando a beleza interior se tornar mais importante que a exterior, os relacionamentos se construirão de forma pura e verdadeira. Mas quando a beleza interior for corroída por causa da beleza exterior, o mais belo das criaturas se transformará em algo corrompido e feio.

Uma moça de uma das nossas comunidades passou por muitas dificuldades desde que sua mãe morreu e ela, de início, ainda criança, viveu sob os cuidados de sua parente, mas logo quando teve idade de trabalhar, foi para o emprego e viveu entre gente sem moral, teve que se encontrar com pessoas sem fé e sem nenhum sentimento da sua dignidade, mas nunca se deixou arrastar pelo mal, sempre conservou-se digna, honesta, resistiu a todas as tentações que a convidavam para um caminho errado. Os amigos e amigas só se interessavam com o seu exterior e não viam a sua bela alma e nobre coração que resistia a tudo o que não convinha à sua honradez. Depois de alguns anos de trabalho de empregada e em outros empregos, encontrou-se com um jovem de boa fama e de bons costumes. Eles casaram. Hoje ela costuma dizer: "Hoje eu sei que minha beleza maior estava aqui dentro, em um lugar onde ninguém se interessou em olhar." A beleza exterior é importante para os leigos. E a beleza interior é o motivo pelo qual a pessoa se faz digna.

A vida é assim mesmo, quem gosta e se relaciona com pessoas que carregam a verdade, enxerga algo a mais que não só a aparência, e com isso vêem a essência que existe no coração de cada um... isso já é uma visão da beleza interior que é a verdade essencial na vida de todos, e verdade é Deus...

"Sou um anjo... Anjo de Deus... Você pode me chamar para qual fim quiser, pode ser para o bem ou para o mal, a força vem de Deus, eu sou apenas um canal, se me quiseres para o bem, farei de tudo para te agradar, iluminar sua vida, consertar tudo, vou cuidar de você. Pois sou um canal de Deus. Mas se me quiseres para o mal ou me tratares mal, posso me transformar em um anjo do mal, aí as consequências virão, pois batalharei contra ti, em todas as modalidades de sua vida. Pois lembre-se... sou um anjo".

Valdir Venturi

Для бабусі, мами і дівчини

Por Julia Regina Bordun Bertoldi e Eugênia Osatchuk

As datas festivas do mês de janeiro do calendário Juliano, terão outro sentido para cada ucraniano que permanece no seu país e para os que se obrigaram a deixar para trás toda sua vida. Para quem conseguir celebrar o Natal, cada símbolo terá um novo significado, desde o preparo da Ceia até o preparo do Didux para reverenciar as pessoas que aqui não mais se encontram e deram suas vidas pela soberania e liberdade do país. O Sentido do Nascimento do Menino Jesus, que só teve uma estrebaria para ficar, será mais representativo para os tantos refugiados que perderam sua casa, seu conforto e encontraram na simplicidade o acolhimento caloroso de desconhecidos.

A trajetória da Família de Nazaré que precisou se refugiar para que Jesus nascesse, apresenta semelhança em cada história de imigrantes refugiados das tantas nações e etnias.

O relato da Sra. Nataliia Morozova que está no Brasil desde 13 de abril de 2022 mostra o quanto o povo ucraniano enfrenta intervenção desleal e violenta e, contudo, é resiliente, corajoso e se reinventa.

Nataliia, nasceu em 06 de dezembro de 1956 em Luhansk, cidade que faz fronteira com a Rússia. Seu pai depois da Segunda Guerra Mundial, foi construtor da URSS e viajou a trabalho para reconstruir o que foi destruído e Nataliia, mãe e sua irmã Eugênia o acompanharam por todos os lugares onde conheceram muitas pessoas e cidades. Na juventude precisou se fixar para fazer faculdade em Xarkiv, onde conheceu seu primeiro marido, Volodymyr e teve o filho Alexander. Durante o período de estudo também trabalhou e por muitos anos numa metalúrgica, com guindaste, um serviço muito difícil e pesado para mulheres. No local havia muita poluição de monóxido de carbono, o que ocasionou sequelas no pulmão. Durante a faculdade também estudou piano e como hobbie começou a jogar vôlei, onde conheceu seu segundo marido nas quadras dos torneios, cansaram e tiveram o filho Vitalii.

Com grande esforço formou-se em engenharia e seu serviço mudou, ainda muito cansativo e de longa jornada. Começou a fazer projetos/desenhos para montagem de turbinas para hidrelétricas para todo o mundo, inclusive, para a hidrelétrica de Itaipu no Paraná.

A década de 90 é chamada por eles de "Época de tristeza", porque a URSS quebrou e os países se separaram, gerando muito sofrimento para a população. Foi muito difícil, porque o emprego e o desenvolvimento dependiam desta integração que com a quebra política, trouxe dificuldades e retrocessos. A economia estava muito integrada, e com a separação da URSS, começou a aparecer fronteiras entre os países que estavam unidos no comércio e no desenvolvimento econômico, o que gerou um êxodo muito grande para outros países, principalmente para os EUA, e o enfraquecimento da Ucrânia inevitavelmente aconteceu porque faltavam muitos produtos no país, mas Ucrânia aos poucos se restabeleceu pela força da agricultura, pois suas terras férteis garantiram os negócios pelo mundo.

Nos relata que no final do verão preparam os alimentos perecíveis, das frutas fazem geleias, uzvar e compotas, e dos legumes fazem conservas. Conta que moravam no térreo, e tinha porão onde podiam estocar batata, cebola, cenoura entre outros itens para a chegada do inverno. Por família chegam a estocar 2 toneladas para ter o alimento por todo período improdutivo.

Foram tempos muito difíceis, mas o povo se tornou muito forte batalhador. Só depois dos anos 2000, a Ucrânia começou a se estabilizar com a entrada de empresas multinacionais do ramo alimentício e outros, até o cinema começou a trazer filmes de produções internacionais. As famílias também começaram a melhorar financeiramente, já era possível pensar em progresso e em uma vida melhor com mais escolhas. Para condições mais dignas da família, seu marido teve que ir trabalhar na Rússia, como soldador, em uma região muito fria em que as pessoas não gostavam de trabalhar, assim eles puderam fazer uma reserva financeira e compraram um apartamento maior melhorando as condições de vida da família, pois moravam em cinco em um apartamento de apenas um quarto.

Quando a vida já estava melhor, com uma estabilidade, num lugar bom de morar, uma vida garantida e tranquila em 2014 a Rússia invadiu a Ucrânia, começou uma invasão muito violenta, com muito medo, pânico e agressão. Os povos não queriam essa desavença porque eles sabiam viver em harmonia, mas por questões políticas, a população vivia sob tensão. Seu filho mais novo, Vitalii, sofrendo o risco de lutar para os russos, saiu do país para trabalhar em cruzeiro onde teve a oportunidade de conhecer outras culturas e outras pessoas e também conheceu a sua esposa brasileira.

Acostumados a viver nesta tensão e conflitos, se adaptando às imposições políticas continuavam seu destino, foram sobrevivendo e reconstruindo, quando em 24 de fevereiro de 2022 a Rússia novamente invade a ucrânia, e as cenas de terror se repetem, com muito mais agressão e terrorismo e para prejudicar os civis. O mais difícil foi a destruição da infraestrutura das cidades deixando a população sem água, luz, sem abastecimento de alimentos e remédios, sob um bombardeio constante com sirenes, explosões e as piores notícias de destruição e mortes. Foi muito difícil para a população tomar a decisão de sair de lá, muitos não conseguiram sair, mas muitos tiveram apoio de familiares e conhecidos para migrar para outras cidades da Ucrânia e para outros países, assim muitos deixaram para trás a sua história, seus investimentos e sua casa, o povo se desestruturou nesta ofensiva destruidora, perderam investimentos, esperança e acima de tudo perderam pessoas.

O filho que mora no Brasil imediatamente ofereceu apoio para saírem de lá, mas Nataliia e seu marido relutaram, precisavam cuidar do seu patrimônio para evitar a invasão dos soldados russos que destruíram tudo por onde passavam e em choque naquele estado apocalíptico, ainda nutriam esperança do fim da invasão e não acreditavam que fosse perdurar. A todo instante notícias tristes e a mais desoladora foi de que um jovem da família que estava no fronte foi brutalmente ferido que o levou a morte e dias depois o seu marido teve um infarto diante das tantas tristezas e decepções. Na impossibilidade de sepultar o marido pelos constantes bombardeios e fuzilamentos quando se andava pelas ruas, o corpo ficou no apartamento por mais de uma semana para então ser feito a necrópsia e ser sepultado com um pouco mais de segurança. Todo esse momento já não era possível sentir piores emoções do que estava sentindo pelo tanto de estresse que vivenciaram, passou a entender que sua vida estava em risco e que não tinha mais sentido permanecer num lugar com tantas tragédias, com sentimento amortecido, com a alma dilacerada, com falta de coragem e sem quaisquer perspectivas por essa guerra política. Os homens morrendo na defesa do seu país, as mulheres sozinhas tendo que, mesmo sem forças, dar garantias de sobrevivência aos seus filhos e familiares. O risco que sofreu determinou que a partir deste momento era cada um por si porque a infraestrutura do país, a segurança da população e o apoio social estavam destruídos e sozinha não teria mais forças, o que a fez aceitar vir para o Brasil, a sua saída foi pela sobrevivência sem poder trazer seus pertences.

Saiu às pressas, nos raros momentos de cessar fogo, chegou até Polônia e teve todo o apoio de voluntários dando-lhe dignidade, alimentação, pouso e a levando ao aeroporto para o Brasil.

Nestes meses vive um luto indescritível, precisou reencontrar seu objetivo de vida e junto do filho, nora e neto está se adaptando neste país que admira por tantas facilidades que tem na alimentação, no acesso aos produtos, na diversidade cultural, na beleza da natureza, dos parques, do litoral, das cachoeiras, das flores, do clima que é tão diferente na Ucrânia. Está redescobrindo a vida na possibilidade de ter um simples jardim e um quintal produtivo o ano inteiro e voltou a sorrir sentindo a generosidade das pessoas sendo sempre bem acolhida onde vai, participa dos compromissos da família e também após ser convidada para ajudar no bazar pela Ucrânia na Igreja Católica São Josafat, faz questão de ir duas vezes na semana, onde fez novas amizades e troca experiências, histórias, cantam e falam o idioma ucraniano mesmo com as diferenças de expressões se comunicam muito bem e o principal ela encontrou que é o carinho do acolhimento e da partilha.

A Sra. Julia Bordun, presidente da Comunidade São Josafat e responsável pela organização do Bazar fala com emoção o quanto tem aprendido e o quanto sente-se feliz de a ter conhecido: "Ela é uma ótima companhia para as senhoras que se sentam ao seu redor para ouvir suas emocionantes histórias, ajuda em tudo, a cuidar das flores, a preparar pratos com especiarias diferentes do nosso hábito. Acredito que Deus tem um grande propósito quando a direcionou para nós, já faz parte da nossa comunidade, da nossa família!"

Para seu filho Vitalii, sua mãe é exemplo de força e coragem, sua história é cheia de marcas boas e cicatrizes doloridas, e faz de tudo para que ela não sofra com o passado e tenha uma nova vida com esperança.

A senhora Nataliia ousou ao decidir sair do seu ambiente, mesmo com o medo do desconhecido, essa atitude lhe proporcionou uma vida nova e oportunidade de se desafiar ao se submeter a aprender um novo idioma e a integrar-se a uma nova cultura.

A sabedoria e a experiência das pessoas transformam suas vidas quando se tem maturidade para enfrentar o desconhecido e se tem confiança nos desígnios de Deus.

Colaboração: seu filho Vitalii Morozov

COLUNA DA REPRESENTAÇÃO CENTRAL UCRANIANO-BRASILEIRA

NOVO ANO COM A UCRANIA RENASCIDA

O ano de 2022 começou com a perspectiva da melhora da pandemia do vírus Covid 19 quando fomos surpreendidos pela agressão russa à Ucrânia. Na Ucrânia o povo resistiu brava e heroicamente ao assalto das tropas russas. Cá no Brasil nossas organizações retomaram as atividades presenciais depois de dois anos de enclausuramento. A Ucrânia existe e existirá.

Desde logo, no dia três de março de 2022 a Representação Central Ucraniano Brasileira chamou a comunidade a prestar a solidariedade à Ucrânia e constituiu o Comitê Humanitas Brasil Ucrânia, com o apoio das sociedades, grupos e a Igreja ucraniana, organizando nos quatro estados do sul do Brasil. Foram feitos apelos às autoridades nacionais, governos e instituições para o apoio e solidariedade com a terras de nossos antepassados. Foram criados mecanismos e estruturas para o recebimento de refugiados e prestado auxilio aos que aqui chegaram. As organizações da comunidade tomaram a iniciativa de realizar eventos para a coleta de recursos a serem enviados, como foram, à Ucrânia em Curitiba, Prudentópolis, Cascavel, São Paulo e outras cidades. Uma dezena de Professores das Universidade Ucranianas hoje ensinam em nossas universidades.

Além das atividades junto ao Comite Humanitas Brasil Ucrânia a nossa Igreja Greco Católica realizou trabalho de solidariedade à Ucrânia em parceria com a Caritas.

Nesse processo foram contatados os governadores dos quatro estados do sul do Brasil e recepcionadas as altas autoridades diplomáticas dos Estados Unidos, Grã Bretanha, França, Canada, Japão, Chile e Polônia.

A retomada das atividades de nossas organizações demonstrou a força da comunidade na manutenção das tradições e cultura ucraniana no Brasil. Temos a ressaltar o Dia da Ucrânia organizado pelo Grupo Folclórico Barvinok, o Ukrainski Yarmarok organizado pelo Clube Poltava, a Noite Ucraniana organizada pelo grupo Vesselka e o XVIII Festival Nacional de Danças Ucranianas que teve lugar em Pitanga organizado pelo Grupo Folclórico Ucraniano Kyiv com a participação de 20 grupos folclóricos do Brasil e um da Argentina, com mais de 600 dançarinos participantes. Para reafirmar a Ucrânia e o espirito de resistência do povo ucraniano é digno de ressaltar os Concertos pela Ucrânia realizado pelo Clube Poltava e o Concerto do Holodomor apresentado pelo Grupo Folclórico Ucraniano Barvinok.

O curso de língua ucraniana à distância, uma parceria da Representação Central Ucraniano Brasileira com a Universidade UNICENTRO, foi mantido ao longo do ano com quatro turmas e planeja-se a criação do curso superior de Língua Ucraniana e Português para a formação de professores e tradutores.

Em 26 de Abril de 2022, após o pedido e gestões da Representação Central Ucraniano Brasileira, o Senado Federal aprovou o projeto de lei apresentado pelo Senador Álvaro Dias que reconheceu o Holodomor como genocídio do povo ucraniano e estabeleceu o quarto sábado do mês de novembro como o dia da Memória do Holodomor também no Brasil. Em novembro foi publicado no Brasil o livro Holodomor 1932-1933 Genocídio do povo ucraniano de autoria do Professor Volodymyr Serhiuchuk da Universidade Taras Shevchenko de Kyiv, com a vinda do autor para o seu lançamento em Curitiba, Prudentópolis e em São Paulo na USP. Para o início do ano de 2023 já está em andamento a publicação do livro a História da Ucrânia de Orest Subtelny. Será a primeira obra da História da Ucrânia de porte acadêmico com publicação impressa no Brasil. Essas publicações tem como objetivo de levar ao conhecimento das altas autoridades, da intelectualidade brasileira e de nossa comunidade da história da Ucrânia para alicerçar o apoio e solidariedade à Ucrânia em sua luta pela soberania.

A paz e a manutenção da soberania da Ucrânia em seu território dependem principalmente da resistência do exército e do povo ucraniano e do apoio em armas que os países ocidentais possam garantir à Ucrânia. Determinação e força de luta o povo ucraniano demostrou. Uma nova ordem mundial e democrática, baseada no direito e não na força, passa pela vitória da Ucrânia. Não está em jogo tão somente a Ucrânia, mas o regime democrático no mundo e uma nova ordem mundial garantidora da paz.

Por essa razão que o nosso empenho junto às autoridades nacionais e na organização da solidariedade ao povo ucraniano por nossas organizações culturais e religiosas deverá ser renovada e redobrada no ano de 2023 para a obtenção da vitória. Já a chegada da paz marcará o início da reconstrução da Ucrânia a que todos estamos chamados a desempenhar também é um papel ativo.

É com esse espirito e determinação que a Representação Central Ucraniano Brasileira deseja a todos um ano de 2023 com forças renovadas e uma Ucrânia renascida. A Ucrânia é resiliente. Ela sofreu muitas agressões no passado. Ela sofreu os horrores da Primeira Grande Guerra, da Guerra Civil, do Holodomor, da Segunda Grande Guerra e agora enfrenta a agressão militar russa. Como fênix sempre renasce das cinzas. Desta vez em definitivo firmará a soberania sobre as suas terras, a língua ucraniana será falada por todos, suas tradições e cultura serão festejadas todos os dias na Ucrânia livre, soberana e democrática.

Слава Україні !

Героям Слава !

VITORIO SOROTIUK
Presidente da Representação Central Ucraniano Brasileira
rcubras@gmail.com

Coluna dos alunos do curso de Língua Ucraniana da UNICENTRO

Os alunos do curso de Língua Ucraniana, em parceria entre o Núcleo de Estudos Eslavos da UNICENTRO - NEES e a Representação Central Ucraniano-Brasileira - RCUB, estarão contribuindo com o Jornal Pracia ao longo do ano de 2023. Ao todo serão 12 textos, que são resultados de um projeto desenvolvido no curso. Os alunos pesquisaram a vida de pessoas que eles consideram serem inspiração para a comunidade ucraniana no Brasil.

ВИ ВЖЕ МАЄТЕ УКРАЇНСЬКИЙ КАЛЕНДАР НА 2023 РІК?
VOCÊ JÁ TEM UM CALENDÁRIO EM UCRANIANO PARA 2023?

É ano novo! Hora de adquirir calendários e organizar nossas agendas. Você já se perguntou porque os nomes dos meses do ano em língua ucraniana são tão diferentes dos da língua portuguesa?

No curso de língua ucraniana, nossos alunos aprenderam que a localização da Ucrânia no Hemisfério Norte faz com que as estações do ano sejam invertidas em relação ao Brasil e a outros países do Hemisfério Sul. Por exemplo, quando a Ucrânia está no auge do inverno, no Brasil vivenciamos um calor escaldante. Quando a primavera faz florescer a natureza no Brasil, na Ucrânia o outono, com muito vento e chuva, desnuda os arvoredos. Além disso, as estações do ano na Ucrânia apresentam climas bem diferentes dos que conhecemos no Brasil. Elas são significativamente mais pronunciadas e acarretam mudanças drásticas na paisagem, na temperatura e, consequentemente, na maneira de viver das pessoas.

Nossos alunos logo perceberam que os meses em ucraniano têm sua origem única, pois são associados aos fenômenos naturais ou atividades que envolvem a natureza e por isso são tão diferentes dos meses de origem romana presentes em diversas línguas, como no português, espanhol, italiano, inglês, entre outras.

Segue a explicação:

1. JANEIRO - СІЧЕНЬ - (sitchen') - СНІГ СІЧЕ! É o segundo mês do inverno (Зима). Deriva do verbo сікти (siktê), que significa cortar em pedaços, talhar. É um período de neve cortante.

2. FEVEREIRO - ЛЮТИЙ - (liutêi) - ЛЮТА ЗИМА! É o terceiro mês do inverno. O adjetivo лютий pode ser traduzido como 'indomável ou feroz'. É o período em que prevalecem fortes geadas.

3. MARÇO - БЕРЕЗЕНЬ - (berezen') - ЦВІТУТЬ БЕРЕЗИ! É o primeiro mês da primavera (Весна). Origina-se da palavra береза (beréza), referindo-se às bétulas que brotam nesta época do ano.

4. ABRIL - КВІТЕНЬ - (kviten') - ЦВІТУТЬ КВІТИ! É o segundo mês da primavera. Na sua raiz está a palavra квітка (kvitka, flor), referindo-se às flores que também começam a florir.

5. MAIO - ТРАВЕНЬ - (traven') - РОСТЕ ТРАВА! É o terceiro mês da primavera. Vem da palavra трава (trava, grama) e reflete o esverdeamento da grama neste mês.

6. JUNHO - ЧЕРВЕНЬ - (tcherven') - ДОСТИГАЮТЬ - ЧЕРВОНІЮТЬ ПЛОДИ! É o primeiro mês do verão (Літо). Vem da palavra червоний (tchervonêi, vermelho). É o período de amadurecimento e avermelhamento das bagas e frutos bem como do aparecimento de larvas (cherviak), que comumente atacam árvores e pomares nesta época do ano.

7. JULHO - ЛИПЕНЬ - (lêpen') - ЦВІТУТЬ ЛИПИ! É o segundo mês do verão. Deriva da palavra липа (lypa, tília) e refere-se ao período de florescimento desta árvore.

8. AGOSTO - СЕРПЕНЬ - (serpen') - СЕРП В РУКИ! É o terceiro mês do verão. É época de colheita! Surge a partir do nome do instrumento utilizado para a colheita de grãos - серп (serp, foice).

9. SETEMBRO - ВЕРЕСЕНЬ - (veresen') - ЦВІТЕ ВЕРЕС! É o primeiro mês do outono (Осінь). Veres emprestou seu nome ao mês de setembro. É um período de magnífica florada de uma planta rosa-lilás chamada urze (veres), que cobre os campos e colinas. A urze, assim como a tília, é de grande importância na apicultura.

10. OUTUBRO - ЖОВТЕНЬ - (zhovten') - ДЕРЕВА ЖОВТІ! É o segundo mês do outono. Zhovten já começa a dar sinais de que o frio está se aproximando. A palavras origina-se da cor жовта (zhovta, amarela), que predomina e muda completamente as paisagens.

11. NOVEMBRO - ЛИСТОПАД - (lêstopad) - ЛИСТЯ ПАДАЮТЬ! É o terceiro mês do outono. A palavra lêstopad é uma junção do substantivo folhas (lêstia) e do verbo (padatê). Ou seja, é quando as folhas caem das árvores.

12. DEZEMBRO - ГРУДЕНЬ - (hruden') - ГРУДКИ ЗЕМЛІ! É o último mês do ano. Hruden' alude ao retorno do inverno e dos pedaços de terra congelados (hrudkê zemli).

Sendo assim, todos entenderam que se torna mais fácil lembrá-los se pararmos para pensar nas mudanças que ocorrem no Hemisfério Norte ao longo do ano. E, para finalizar, cada aluno criou para si um calendário personalizado😊.

ВЕСЕЛОГО НОВОГО РОКУ! FELIZ ANO NOVO!

Prof.ª Edina Smaha

CULTURA ATEMPORAL

TALITA SENIUK
HISTORIADORA

Cultura Atemporal é uma coluna que traz representantes da *intelligentsia* ucraniana que viveram entre os séculos XVIII e XX e que influenciaram os primeiros ucranianos que emigraram para o Brasil, bem como seus descendentes.

Ela é assinada pela historiadora Talita Seniuk, que é descendente de ucranianos, colaboradora do Blog Exílio-migração política onde escreve sobre o drama dos exilados ucranianos do período soviético e coautora do livro "Ucrânias do Brasil 130 anos de cultura e tradição ucraniana".

Pavlo Tychyna

Fonte da imagem: Domínio Público.

Pavlo Tychyna é um personagem histórico ucraniano bastante controverso. Apesar de ser ucraniano, muitas pessoas acreditam que ele não merece a estima de seus conterrâneos por ter de alguma forma apoiado o regime soviético.

Pavlo Hryhorovych Tychyna nasceu em janeiro de 1891, na vila de Pisky, no Oblast de Chernihiv. Sua família tinha origem cossaca e seu bisavô foi um dos coronéis que atuou junto de Bohdan Khmelnytskyi. Ele teve nove irmãos, seu pai era professor e sua mãe, uma mulher simples.

Entre 1897 e 1900, frequentou a escola da aldeia; depois dessa data até 1907 estudou na Escola Teológica de Chernihiv e então até 1913 no Seminário Teológico de Chernihiv. Nele, estabeleceu amizade com Mykhailo Kotsiubynsky que lhe influenciou positivamente. Mesmo jovem nessa época, já conseguiu publicar algumas obras na imprensa local.

Matriculou-se em Economia no Instituto Comercial de Kyiv, mas não terminou seus estudos. Trabalhou no conselho editorial do Jornal Rada, além da revista liberal Svitlo, entre os anos de 1913 e 1917. Foi também assistente de coro no Teatro Mykola Sadovsky e durante os verões, atuou no Departamento de Estatística de Chernihiv.

Apesar da Primeira Guerra Mundial ter eclodido nesse período, Pavlo praticamente manteve seus trabalhos, tendo apenas que mudar de residência por motivos de segurança. Intensificou suas publicações, e com o fim do conflito, mudou-se para Kharkiv em 1923.

Na nova cidade participou de vários grupos literários ucranianos, tornou-se membro do jornal Chervony Shliach e em 1927 filiou-se à Academia Livre de Literatura Proletária. Tais filiações e os conteúdos de seus poemas começaram a ser questionados ideologicamente, então ele decidiu parar de escrever. Ingressou na Associação de Estudos Orientais em Kyiv.

Até esse momento, Pavlo se manteve independente, mesmo com a ocupação dos bolcheviques e seus horrores marcados pelo terror, fome e repressão. Publicou nessa época Clarinetes do sol (1918), Em vez de sonetos e oitavas (1920), O arado (1920), Na orquestra cósmica (1921), Skovoroda (1923) e O vento da Ucrânia (1924). Estes trabalhos lhe renderam duras críticas do regime, sendo acusado de nacionalismo burguês.

Ele percebeu que se quisesse continuar escrevendo, teria que mudar seu estilo ucraniano para algo mais universal que fosse benquisto pelos soviéticos. Passou a produzir poesia no estilo socialista-realista aceito pelo Partido Soviético. São desse período Chernihiv (1931), O partido lidera (1934), Sentimentos de uma família unificada e Canção da Juventude (ambos de 1938). Como resultado, ganhou vários prêmios literários.

Foi deputado do soviete ucraniano em 1938 e presidente dele entre 1953 e 1959; deputado do soviete supremo da URSS em 1946; diretor do Instituto de Literatura da Academia de Ciências RSS Ucraniana entre 1936-39 e 1941-43; Ministro da Educação na RSS Ucraniana em 1943-48.

Durante a Segunda Guerra Mundial e na década seguinte ao seu término, Pavlo intensifica seus trabalhos. Enalteceu o partido, o governo socialista e suas respectivas ideologias, chegando até a criticar seus conterrâneos que usavam a arte como uma questão étnica nacional. É por isso que ele é motivo de debates acalorados na literatura ucraniana.

Suas poesias no início de vida são marcadas pelo verso ucraniano, típico da década de 1920 com seus estilos barroco e simbolista. Já depois dos anos 30 isso se altera para atender a política repressiva stalinista. Tychyna faleceu em setembro de 1967 em Kyiv.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ЧИ НЕ ЗНАЄТЕ, ЩО ВИ Є ХРАМ СВЯТОГО ДУХА!

Святий Апостол Павло, коли прийшов у Ефес, і знайшовши там деяких учнів, спитав: "Чи отримали ви Святого Духа, коли увірували?" Ті йому відповіли: "Та ми не чули, чи є Святий Дух". І він: "Яким хрищенням ви христились?" Ці відповіли: "Хрищенням Йоана". Павло промовив: "Йоан христив хрищенням покаяння". Павло поставив на них руки охрестив і зійшов на них Дух Святий". (Ді 19, 1-6).

Ісус Христос по своїм воскресінні явився учням і сказав: «Ідіть по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому створінню». Хто увірує й охриститься буде спасенний; а хто не увірує, той буде осуджений. (Мк 16, 15-16).

Тайна Хрищення, на першому місці, звільняє від первородного гріха; робить охрищеного сином й дочкою Божими і на охрищеного спливають ласки Св. Духа.

Знова, Тайна Миропомазання защіплює в душі повноту Святого Духа і дає 7 дарів: дар мудрості, розуму, знання, ради, кріпости, побожности і страх Божий.

Дар мудрості – Святий дух уділяє і розвиває від дитинства в кожній особі спосібність добачити в Бозі найвище добро, а не в земських речах. Св. Апостол Павло вважає болотом все те, що світ любить. (Фил. 3, 8).

Дар розуму, щоб ми були в силі пізнати й розрізнити правдиву науку Ісуса Христа за посердництвом Католицької Церкви. «Я дам вам слово і мудрість, якій ніхто з ваших противників не зможе протиставитись і перечити» (Лук. 21, 15).

Дар знання нам дає спроможність зрозуміти правдиве пізнання науки Католицької Церкви, і не дозволяє переходити до інших сект заснованих людьми.

Дар ради, допомагає нам орієнтуватися в усіх складних справах, що потрібно робити, щоб могти виконати Божу волю.

Дар кріпості, щоб відважно зносити все, щоб тільки могти виконати Божу волю.

Дар побожності, старатися з найбільшою ревністю сповнювати Божі закони й Його волю.

Дар страху Божого, жити в злуці з Богом, і за жодний спосіб не відходити від Нього провинами чи гріхами.

Усі ті дари добре використані дають плідну вартість для людини й ними був обдарований Ісус Христос. «Про Ісуса з Назарету, якого Бог помазав Святим Духом та силою і який прийшов, добро творячи та зціляючи всіх, що їх диявол поневолив, бо Бог був з ним» (Ді 10, 38). Ними також були обдаровані: Пречиста Діва Марія, Апостоли та всі Святі Католицької Церкви.

Святий Дух є символом нашої віри, який нам об'являє усі правди вічні, щоб ми за Його посередництом і ласками могли здійснити вповні нашу туземну місію.

Св. Дух об'являвся в образі голуба, вогню, язиків і вітру, щоб виявити наслідки своєї діяльності.

При хрещенні Ісуса Христа Св. Дух обявився в образі голуба на знак того, що наповняє наші серця голубиною простотою, добротою і лагідністю.

В день Зелених Свят – у вигляді вогненних язиків, бо наділяє людей даром переконання, і цей дар повинен служити для поширення між людьми любові до Бога. Язики є символом, що Церква, сповнена Св. Духом, буде звіщати всіма мовами Христову науку для людей.

Св. Дух появляється у вигляді вогню, який нищить іржу гріха і осуває темряву невіри з нашої душі й скріплює нас в любові до Бога й ближнього.

Св. Дух об'явився в шумі вітру, щоб через проповідь Апостолів повалити ідолопоклонство, силу тиранів, мудрість філософів. Святий Дух обдаровує Своєю ласкою сили нашої душі, розум і волю, і запалює в душі світло віри.(II Кор 4,6).

Хто живе під діянням Св. Духа із набуттям освячуючої ласки, в ньому розпочинається зовсім інше життя, духовне і воно відрізняє людину від світської, яка тільки думає про їжу, приємність і гроші.

Св. Дух впливає на духовні сили, скріплює її обдаровує нас моральними чеснотами віри, надії й любові. Єднає нас з Богом, і робить нас святинею Бога. Св. Апостол Павло говорить: «Хіба не знаєте, що ви храм Божий, і що Дух Божий у вас перебуває»? (I Кор 3, 16).

Бог хоче, щоб усі люди були врятовані й прийшли до пізнання правди. (I Тим 2,4). Св. Павло каже: "Ось тепер - час сприятливий, ось тепер – день спасіння.(II Кор 6, 2). Можемо утримати ласки Св. Духа, роблячи добрі діла, через молитву, піст, даючи милостиню, використовуючи церковні засоби ласк – брати участь на Службі Божій, проповіді і гідно приймаючи св. Тайни.

Добрі справи є обов'язковими перед Богом, "який створив нас без нас, але не хоче без нашої співдії врятувати нас". «Не за добрі справи, здійснені нами, а з милосердя Свого врятував нас Бог» (Тит 3, 5).

Молімся до Св. Духа – Отець небесний дає доброго духа тим, котрі Його про це просять. (Лк 11, 18). Молімося до Матері Божої, бо Марія є тою "повна ласк" і роздає Божі ласки тим, що просять.

IRMÃ ANATÓLIA

Um anjo de misericórdia

Vemos na Serva de Deus Irmã Anatólia Tecla Bodnar, SMI o que diz o Evangelista Mateus, 13, 44-45: "Um tesouro escondido!" "Uma pérola preciosa".

CONGREGAÇÃO DAS IRMÃS SERVAS DE MARIA IMACULADA

A Congregação foi fundada dia 27 de agosto, de 1892, em Zhuzhel, Ucrânia. Esta é a primeira Congregação feminina Missionária, de Rito Bizantino Ucraíno Católico. Tem como Fundadores: Ir. Josafata Hordachevska, Beatificada no ano de 2001 por São João Paulo II; (Servo de Deus) Pe. Jeremias Lomnysky, OSBM; (Servo de Deus) Pe. Cirilo Seletski, Pároco da Aldeia de Zhuzhel.

As Irmãs da Congregação têm como Carisma: Servir a exemplo de Maria com humildade, mansidão, alegria e amor fraterno, nos três ramos de atividades: Saúde, Educação e Zelo pelo Templo de Deus, onde houver maior necessidade, educando o coração humano, sendo luz, sendo santas.

O PRIMEIRO SERVIÇO NA CONGREGAÇÃO: MISSÃO COM OS DOENTES

Em Zhuzhel, a missão foi iniciada com o cuidado aos doentes a domicílio, em 1892. Irmã Dominica Slawuta, SMI, falando do início do Apostolado, no Livro "Josafata", escreve:

"Irmã Josafata com suas co-Irmãs pôs as mãos à obra com muita vontade e decisão que lhe eram próprias. Não havia farmácia na aldeia. O médico vinha de longe, e, os doentes eram muitos..."

É possível perceber o início do trabalho da Congregação e a preocupação com os doentes no livro Oração e Serviço:

"Irmã Josafata comprou um livro, que continha desenhos multicoloridos de inúmeras plantas medicinais, com explicações do modo correto de utilizá-las. A Irmã Josafata percorria, junto com as noviças, tendo o livro nas mãos, os campos e vales onde mais abundavam as plantas medicinais. Já em casa, preparava adequadamente essas ervas, para fornecê-las depois aos enfermos pobres".

"A Irmã Josafata também estudava diversos livros de medicina, a fim de saber como melhor atender aos enfermos, e assim por diante, para depois instruir as Irmãs".

"O povo sentia-se edificado com o seu dedicado trabalho, chamando-a de "nossa boa Irmã médica".

No seu livro intitulado Josafata, escreve como eram chamadas as Irmãs que atendiam os doentes: "Anjos de misericórdia".

Ainda ela no, Oração e Serviço, 8 destaca a qualificação Profissional da Irmã Josafata:

"Em 1899, a própria Serva de Deus, Josafata, recebera o Diploma de Enfermeira. Qualificando-se a atender aos doentes e feridos nos Hospitais Governamentais e nos centros da Cruz Vermelha".

Nesta época, este era o maior estudo e Diploma de uma Enfermeira. No Livro Oração e Serviço, encontramos a seguinte redação:

"A Irmã Josafata mandava as Irmãs a Lviv, para o Hospital Central, a fim de lá, aprenderem os métodos de enfermagem".

Durante a 1ª Guerra Mundial (1914-1918), "Setenta e duas Irmãs Servas foram recrutadas para trabalhar em Hospitais Militares,... junto aos combatentes feridos, e seguiam para zonas de combate, a fim de recolher órfãos que a guerra despojara dos pais". "Irmã Josafata, sempre atenta com suas filhas espirituais, foi ao General Militar e pediu que providenciasse os tecidos para os hábitos e outras vestimentas para as Irmãs".

Era Irmã Josafata, que tinha o Título da Cruz Vermelha, portanto, tinha autoridade para supervisionar as Irmãs no tempo de guerra.

O envio de setenta e duas Irmãs para servir os doentes e mutilados na 1ª Guerra Mundial, é tão igual ao número que, apresenta (Lucas 10,1-9) no seu Evangelho: "O Senhor designou setenta e dois discípulos e mandou-os, dois a dois, adiante de si, por todas as cidades e lugares para onde ele tinha de ir". E recomendou: "Curai os enfermos que nela houver e dizei-lhes: O Reino de Deus está próximo".

Irmã Dominica acrescenta: "Após a guerra, graças às orações de suas co-Irmãs, todas as Irmãs regressaram a casa sem qualquer dano grave".

O mesmo aconteceu com os Discípulos de Jesus.

"Voltaram alegres os setenta e dois, dizendo: "Senhor, até os demônios se nos submetem, em teu nome!" Lc 10,17

"Não vos alegreis porque os espíritos vos estão sujeitos, mas alegrai-vos porque os vossos nomes estejam escritos nos céus". Lc 10, 20

Fica para nós um questionamento: Por que setenta e duas Irmãs em campos de batalha? E não setenta, ou setenta e três? Exatamente igual ao número de discípulos. E, quatro anos depois de terminada a Guerra voltam, sem qualquer problema.

Este fato faz recordar a missão dos setenta e dois discípulos enviados por Jesus Cristo ao voltarem, estavam contentes, alegres.

Esta breve História faz entender melhor, o envio das sete Irmãs em missão ao Brasil em abril de 1911. Certamente que a Ir. Anatólia e as demais Irmãs tiveram força espiritual vinda do céu, para desempenhar a grande missão que lhes confiou a Irmã Josafata. Acreditamos que Jesus diz a elas também: "Alegrai-vos porque os vossos nomes estejam escritos nos céus".

Ir. Maurícia Gaiovis, SMI.

A continuação da história da Irmã Anatólia, segue neste Jornal, nos próximos meses.

Atendimento das Irmãs em frente ao Hospital de campanha Peremyshl, em 1915.

«Папа звертається до народу, якому заперечили право на існування», — Глава УГКЦ про лист Святішого Отця до українців

Сьогодні, у дев'ятий місяць після початку повномасштабного вторгнення росії в Україну, у ватиканській газеті «Osservatore Romano» був опублікований лист Папи Франциска до українського народу. Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ, назвав цей жест Святішого Отця «безпрецедентним» і подякував йому за «батьківську близькість до українського народу».

Зустріч Блаженнішого Святослава з Папою Франциском у Ватикані, 7 листопада 2022 року, фото: Vatican Media

Подаємо коментар Глави УГКЦ:

Ми вдячні Святішому Отцеві за душпастирського листа, яким він звертається до українського народу після початку несправедливої та божевільної агресії росії проти України.

Під час моєї зустрічі із Святішим Отцем, яка відбулася 7 листопада у Ватикані, я розповів йому про біль і страждання українського народу, представив йому жахливі наслідки злочинів російських солдат проти мирного населення, розповів про гуманітарну катастрофу і поручив його молитвам та опіці наш багатостраждальний народ. Я попросив у Святішого Отця виявити нашому народові жест його батьківської турботи та близькості.

Ми вдячні Його Святості за слова підтримки та вияв його солідарності з нами. Українська Греко-Католицька Церква продовжує своє служіння в умовах війни, є поруч із найбільш потребуючими. Віримо, що слова Папи огорнуть багатостраждальний народ, а також сподіваємося, що їх почують ті, хто розпочав цю «святотацьку» війну.

Для українців лист Папи має надзвичайно важливе значення, адже очільники держави-агресора заперечили наше право на існування, нашу ідентичність, культуру, мову, Церкву. І Папа Франциск звертається до цього народу, котрому хочуть відібрати таке право, визнає суверенність і суб'єктність нашої держави. Більше того, Святіший Отець висловлює своє захоплення стійкістю українського народу.

Але найголовніше — це душпастирський характер цього листа, якого Папа захотів написати до нашого народу саме на початку Різдвяного посту, який цьогоріч, за дивним Божим провидінням, розпочинається одночасно в григоріанському та юліанському календарях. І хоч ми будемо святкувати Різдво в дві різних дати, Різдво є святом миру, адже у світ приходить Цар миру. У ніч його народження ми чуємо благовістування ангельського хору, котрий сповіщає: «Слава во вишніх Богу, і на землі мир, у людях благовоління». Ми щиро віримо, що скоро Україна почує цей ангельський спів.

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі.

Descansou o Diácono João Karpovicz

No dia 07 de dezembro de 2022, quarta-feira, pela manhã, o Pe. Michael Barbusa – Administrador da Paróquia Imaculada Conceição e do Santuário Nossa Senhora dos Corais foi chamado para atender o Diácono João Karpovicz Neto no Hospital Paulo Fortes, em São Mateus do Sul. João estava passando mal e pedia a presença do sacerdote. Ao voltar, o Pe. Michael passou na casa dos familiares e os mesmos comunicaram que a situação do Diácono piorou. Diante disso, o Padre já foi comunicando os fiéis, fazendo pedidos de orações.

No final da tarde, por volta das 17 horas, veio a notícia do falecimento do Diácono. O Padre logo comunicou a todos os que precisavam saber da notícia e convidou algumas pessoas para virem preparar o ambiente. O pessoal compareceu prontamente e em pouco tempo tudo estava pronto.

No dia seguinte, quinta-feira, dia 08 de dezembro, Festa da Imaculada Conceição – Padroeira da Paróquia, logo pela manhã, às 08h30min, o Pe. Michael, a Ir. Aurélia Romankiv e um grande número de fiéis se dirigiram até a casa do falecido Diácono João. O Padre falou algumas palavras de encorajamento, ânimo, fé e iniciou a oração do Pai Nosso e Ave-Maria. Terminada a oração, convidou a todos para que fossem em procissão até o Santuário, rezando em ucraniano e português o Pai nosso e Ave-Maria. Os sinos da igreja davam sinal de que algo diferente estava acontecendo, isto é, o corpo do Diácono sendo conduzido para a igreja a fim de receber as últimas homenagens e os últimos favores espirituais por parte da hierarquia e da comunidade paroquial.

Próximo à igreja também haviam muitos fiéis aguardando a chegada do corpo. Ao se deslocar para o interior da igreja, foi cantada a canção "Левадов долинов", e o corpo foi colocado diante do тетрапод. A igreja estava cheia de fiéis, familiares e amigos. A Divina Liturgia foi celebrada pelo Pe. Michael e cantada por todos os presentes.

Na introdução, o Pe. Michael falou: "A nossa Igreja se despede de alguém que doou a sua vida em favor da Igreja. Por isso, vamos nos unir em oração. Primeiramente, vamos rezar pela família, que está passando por este momento difícil, pela Igreja, que está perdendo hoje um membro importante e, por fim, pela nossa cidade, que hoje perde um cidadão que trabalhou muito por ela". O Padre reforçou ainda que diaconia é serviço: estar à serviço da Igreja, servindo à Igreja. Era o que o Diácono João fez ao longo de toda a sua vida, servindo à Igreja, servindo também ao município.

Os presentes rezaram pela paróquia, que hoje celebra a sua Padroeira. A celebração litúrgica foi voltada à Padroeira, com menções ao descanso eterno do Diácono.

Em sua homilia, o Pe. Michael falou sobre a Festa da Imaculada Conceição e comentou os textos bíblicos das leituras, convidando os paroquianos a confiarem mais na palavra de Deus, que sempre se realiza, e a valorizar mais a presença de Maria Santíssima em nossas vidas, porque ela é "o primeiro sacrário, sacrário vivo no qual habitou Jesus Cristo; sacrário este que trouxe para nós o luzeiro".

Dirigindo algumas palavras à família enlutada, o Pe. Michael disse: "diante deste momento de dor, vejam o que é belo, esposa, filhos, netos, bisnetos, amigos e conhecidos, alguém que se dedicou por toda a sua vida para esta comunidade vir a falecer um dia antes para ser velado justamente no dia da Padroeira da nossa paróquia. Dia, que também foi instituído como feriado do Município. Aquele que serviu, hoje tem a graça de falecer no dia da concepção de Sant'Ana, ou seja, dia do vir ao mundo da Mãe de Deus de quem ele era devoto. Querida família, que neste momento de dor vocês saibam olhar o fator positivo, a morte como chamado, um retorno a Deus, todos nós um dia iremos retornar. E a exemplo de Seu João, que possamos ir desimpedidos".

O Administrador destacou a fortaleza de fé do falecido que, mesmo com dificuldades de fala, participou ativamente das orações do viático, estando bem preparado para a despedida e o descanso eterno. Incentivou os ouvintes a seguirem, independentemente dos limites humanos, os exemplos de espiritualidade ativa e de cidadania serviçal do falecido Diácono. Focou a morte como uma vocação: "Vejam a morte como uma vocação. Nós temos um 'prazo de validade' que nós não sabemos; hoje estamos aqui, amanhã só Deus sabe. Por isso, vivam bem as suas vidas", disse Pe. Michael.

Ao terminar a reflexão, o Padre, seguindo a orientação das autoridades municipais, solicitou o uso da máscara, porque no município estão aumentando os casos de Covid-19. No decorrer da celebração, por ocasião da Padroeira da Congregação das Irmãs Servas de Maria Imaculada, as três Irmãs Anísia Kochmanski, Aurélia Romankiv e Maria Ivone Kerecz, antes da Santa Comunhão, renovaram os seus votos a Deus.

Às 15h30min, com a igreja lotada, a Ir. Anísia Kochmanski coordenou a oração do Santo Terço. Logo que terminou, o Pe. Michael fez uma acolhida e colocou a intenção da Divina Liturgia, celebrada pelo Arcebispo Metropolita Dom Volodemer Koubetch e concelebrada pelos sacerdotes presentes: Pe. Michael de Lima Barbusa – Administrador, Pe. João Karpovicz Sobrinho, OSBM – Prudentópolis, Pe. Arcenio Krefer, OSBM – Curitiba e Pe. Antônio Roik, OSBM – Curitiba.

Em sua homilia, o Metropolita fez uma introdução e pediu ao paroquiano Antônio Luiz Melnecenko para que fizesse a leitura da autobiografia do Diácono João, após a qual ele teceu alguns comentários, destacando a sua humildade e sua devoção a Nossa Senhora, tendo a honra de ser sepultado no dia da Padroeira da Paróquia – Imaculada Conceição. Dom Volodemer destacou que o falecido foi o primeiro Diácono da nossa Igreja Católica Ucraniana no Brasil e que pela primeira vez celebra as exéquias de um diácono. Foi muito interessante ouvir a biografia escrita pelo próprio falecido, ainda em vida. "Foi assim como ele entendeu e assim como interpretou a sua própria história. A história fala por si mesma", enfatizou o prelado.

Dom Volodemer citou duas passagens da matéria publicada no site da Metropolia sobre a celebração jubilar do dia 14 de fevereiro de 2021, quando o Diácono João comemorava os 50 anos e as Irmãs Servas os 70 anos de serviços pastorais à Igreja. São palavras que resumem o espírito, a alma do Diácono João e de sua esposa Lucia. A primeira passagem diz: "Foram décadas de valiosa diaconia espiritual, pastoral e cultural à Comunidade de Antônio Olinto, prestada com muita dedicação e sacrifício pelas Irmãs Servas e pelo Diácono João. As Irmãs pioneiras e o Casal João e Lucia foram pessoas extraordinariamente batalhadoras, que superaram as dificuldades da vida com muita coragem e amor a Deus e aos semelhantes. Exerceram uma autêntica missão – uma verdadeira diaconia". A segunda passagem foi tirada de uma biografia, lida durante aquela solenidade: "Parabéns por todos esses anos de serviço e dedicação para o bem desta comunidade. Junto com Vossa Reverendíssima a comunidade católica ucraniana de Antônio Olinto agradece a Deus e à Nossa Senhora dos Corais pelos 50 anos de diaconia com grande alegria. Esta comunidade colhe os preciosos frutos do seu serviço diaconal. Somos todos edificados pela sua fé e dedicação. Lembrando as palavras de Vossa Reverendíssima: 'ainda faço o que posso, mas tudo com Maria e por Maria. Cumpra-se em mim a vontade de Deus!' nós vemos que estas palavras se tornaram realidade para o bem de todos. Através dessas atitudes, frutos da fé, da esperança e da caridade, Vossa Reverendíssima foi e continua sendo para nós uma pessoa pela qual a luz de Deus nos ilumina e a infinita misericórdia de Deus nos trouxe e continua trazendo muitas graças por intercessão de Nossa Senhora dos Corais". Concluiu Dom Volodemer: "Neste momento, eu apresento meus sentimentos à esposa Lúcia, grande batalhadora, às filhas e demais familiares. Eterna é a sua memória".

Ao final da Divina Liturgia, Dom Volodemer destinou a palavra ao sobrinho do Diácono João, Pe. João Karpovicz Sobrinho, OSBM. Pe. João falou em nome dos familiares e em nome dos Padres Basilianos, agradecendo pela presença e solidariedade de todos, lembrando o legado do falecido tio, que foi amparado com a graça divina e "serviu a Deus dentro das suas limitações, fraquezas, mas com todas as suas forças, todas as suas energias, contando sempre com a proteção, com a benção, com a ajuda, com o auxílio todo de Maria e demais Santos". O tio diácono auxiliou aos Bispos, aos padres basilianos e diocesanos que passaram por esta comunidade. "Seja na ausência, seja na presença deles, a presença do diácono era conhecida. E, com certeza, ele levou, sobretudo, muitas vezes, muitas graças, confortou e consolou muitos corações... Acompanhado sempre da presença forte e marcante de Maria Santíssima na sua vida, contando com a colaboração de cada amiga, dos amigos e demais pessoas, ele venceu a sua batalha", enfatizou Pe. João.

Finalmente, foi cantada a Panaxeda com a presença do Arcebispo, padres e todos os fiéis presentes. O Pe. Michael convidou a família e os amigos mais próximos a se despedirem do Diácono, enquanto o Metropolita e os sacerdotes se desparamentavam na sacristia. Com muito respeito e espírito de oração, em procissão, o corpo foi levado ao cemitério para o sepultamento, conforme os nossos ritos litúrgicos.

Diácono João, obrigado pela sua missão! Descanse em paz e usufrua das alegrias eternas que o Senhor lhe preparou. Eterna é a sua memória! Вічная пам'ять!

Texto: Ir. Aurélia Romankiv, SMI, Pe. Michael Barbusa e Secretariado Metropolitano.

† Miguelina Dombek

Nasceu no dia 9/11/1938 em Antônio Olinto/ Pr. Filha de Kerelo Dombek e Ana Klenchuk Dombek. Viveu em Antônio Olinto até 1972, ano em que seu pai faleceu. Em seguida veio com sua mãe para Curitiba, onde sempre participaram da igreja ucraniana, Catedral São João Batista. Em 1985 sua mãe faleceu e Miguelina continuou a sua caminhada cristã na companhia de amigos e familiares.

Sua vida foi um exemplo de fé, religiosidade, dedicação e generosidade. Participou sempre dos movimentos da igreja: Apostolado da Oração na Catedral S. João Batista, onde exerceu por muitos anos a função de conselheira, cuidou com muito zelo e responsabilidade do livro de presença dos membros do Apostolado da Oração. Também pertencia para Legião de Maria.

Recebeu o Sacramento da Unção do Enfermos das mãos do Pe. Joaquim Sedorowicz- Pároco, o qual também visitava nas primeiras sextas-feiras do mês, levando a Comunhão e palavras de conforto.

Miguelina era solteira e sem filhos, faleceu no dia 16/08/2022.

Que Deus lhe dê a recompensa eterna por uma vida exemplar e voltada para o bem.

Понад тисячу вірних молилися у Помпеї за мир в Україні

27 листопада з благословення преосвященного владики Діонісія Ляховича, апостольського екзарха для українців-католиків візантійського обряду в Італії, відбулася проща до Помпейської Матері Божої в намірі за перемогу України і закінчення війни.

Як відомо, Помпеї — давньоримське місто, руїни якого розташовані в межах сучасної комуни Помпеї в регіоні Кампанія, неподалік від Неаполя. Паломництво збіглося також із 147-ю річницею від того дня, коли блаженний Бартоло Лонґо, адвокат, активний церковний діяч, привіз до Помпеїв з Неаполя чудотворний образ Пресвятої Богородиці Розарію.

Власне, біля санктуарію він і започаткував широку суспільну та освітню діяльність, заснувавши відповідні структури, у яких виховалися понад сотня тисяч підлітків. А навколо санктуарію з часом виросло нове місто. Крім того, цей рік в санктуарії є ювілейним, бо Папа Франциск надав повний відпуст кожному паломнику, який протягом року, починаючи із 13 листопада 2022 року по 13 листопада 2023 року, відбуде паломництво, приступивши до Таїнств Святої Сповіді та Пресвятої Євхаристії.

Недільна проща, у якій взяли участь понад тисячу українських паломників, розпочалася Молебнем до Пресвятої Богородиці та благословенням прочан владикою Іринеєм Біликом, каноніком папської базиліки Санта Марія Маджоре, в каплиці Святого Джузепе Москаті, яка є храмом місцевої української громади.

Далі відбулася катехитична конференція, приурочена до 150-річчя приїзду до Помпеїв блаженного Бартоло Лонґо, засновника санктуарію. На початку катехитичного заходу о. Ігор Стус, капелан громади Різдва Пресвятої Богородиці м. Помпеї, звернувся до паломників: «Усіх вас вітаю в Помпеях, де Пресвята Богородиця в особливий спосіб показала і показує свою силу і могутність матері. Сьогодні ми, діти Марії, приїхали до неї, щоб біля її чудотворного образу помолитися за українських воїнів, за кожну матір в чорній хустині, за поранених».

До спільної молитви з українцями на Вервиці до Помпейської Богородиці приєднався монсеньйор Пасквале Мочерино, ректор базиліки санктуарію, із яким вірні молилися й також про завершення процесу канонізації блаженного Бартоло Лонґо.

Кульмінацією паломництва стала Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив владика Іриней. Із єпископом співслужили: о. д-р Теодосій Р. Грень, ЧСВВ, протосинкел апостольського екзархату, о. Ігор Стус, місцевий душпастир і протопресвітер Неаполітанського деканату, та священники, які прибули на прощу разом зі своїми громадами: о. Василь Гушуватий (Перуджа), о. Микола Чаплюк (Авелліно), о. Іван Борин (Салерно), о. Василь Кулиняк (Кротоне), о. Максим Колодчак (Сомма Везувіана), о. Святослав Титуляк (Латіна), о. Тарас Зуб (Неаполь), о. Володимир Крамар (Неаполь), о. Ростислав Гадада (Рієті), о. Ігор Горішний (Аверса), о. Олег Григорець (Фоджа), о. Василь Вербіцький (Феррара).

На початку богослужіння архиєпископ монсеньйор Томмазо Капуто, папський прелат для санктуарію Пресвятої Діви Марії Святої Вервиці в Помпеях, звернувся до українців: «Усі ми в захваті від літургійного співу, який ми щоразу чуємо від наших братів і сестер української громади в Помпеях. Сьогодні особливий день й паломництво, бо ви прийшли до стіп Марії, щоб просити про благодаті, особливою серед яких є дар миру». Промовець додав, що з початком війни в Україні санктуарій прийняв кілька українських матерів з дітьми.

З особливими словами до прочан звернувся о. д-р Теодосій Р. Грень, ЧСВВ, протосинкел Апостольського екзархату: «Сьогодні кожен українець, зокрема я, має особисту і дуже болючу історію, пов'язану з війною, яка продовжує нищити нашу стражденну країну. З глибоким сумом читаємо та отримуємо новини про те, що українські лікарі, щоб врятувати людські життя, проводять операції без освітлення, а люди з обмеженими можливостями не можуть користуватися необхідними послугами, сироти змушені жити в приміщеннях без опалення, діти не можуть гратися з друзями в садах біля будинку і вчитися, не спускаючись кілька разів на день в підземелля…».

Він закликав задуматися над тим, якого миру прагнуть українці. «З різних куточків світу інколи лунають голоси, пропонуючи українцям здатися і помиритися будь-якою ціною. Але український народ прагне справедливого миру, який не заперечує існування України та її народу, його права бути вільними і будувати свій дім у тісній дружбі з усіма народами», — наголосив священник.

Він також пригадав, що українці цими днями згадують жертв однієї з найбільших трагедій XX століття — Голодомору, тобто «винищення голодом українського народу, здійсненого сталінським комуністичним режимом у 1932–1933 роках».

Під час проповідницького слова владика Іриней Білик, роздумуючи над недільним Божим словом, наголосив на тому, що потрібно робити, щоб осягнути вічне життя. «Потрібно любити Господа Бога всім серцем своїм, всією своєю душею, всією силою своєю, всією думкою своєю. А ближнього свого, як самого себе. Христос пояснює, на прикладі поведінки доброго самарянина, як повинна проявлятися наша любов до ближнього: бачити потребуючого біля себе та допомогти йому в міру своїх можливостей і його потреб. Наше відношення до ближнього — вияв нашої любові до Бога», — пояснив єпископ.

За його словами, «добрими самарянами для українського народу» стали італійці та інші народи, які прийняли тисячі наших біженців і відправили сотні тонн гуманітарної допомоги потребуючим в Україну.

Наприкінці Богослужіння від імені владики Діонісія Ляховича, протосинкел Апостольського екзархату о. Теодосій Р. Грень, ЧСВВ, подякував всім душпастирям, які подолали великий шлях і прибули на прощу зі своїми вірними, «щоб молитися в домі Марії». В особливий спосіб була складена подяка владиці Іринею за те, що очолив це паломництво, а також о. Ігореві Стусу, місцевому душпастирю, і вірним його громади за її організацію.

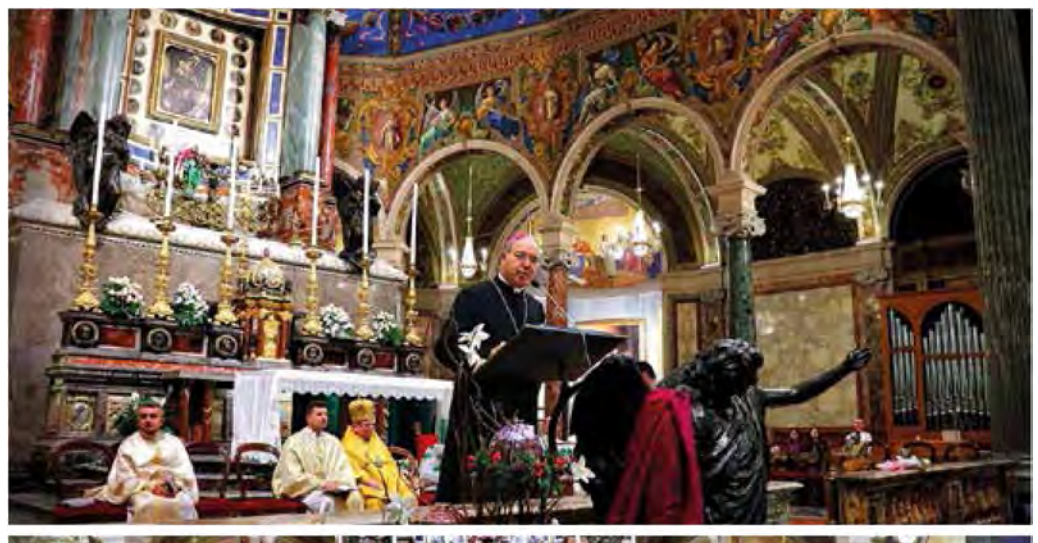

Департамент інформації УГКЦ
за матеріалами Апостольського екзархату в Італії.

Coluna do Embaixador Tronenko

Rostyslav Tronenko

Caros leitores,

Esse mês de janeiro começa com o Dia Mundial da Paz e, por isso, quero propor vossa atenção ao discurso da Sra. Oleksadra Matviichuk, que chefia a ONG ucraniana "Centro pelas Liberdades Civis" e no dia 10 de dezembro recebeu o Prêmio Nobel da Paz em Oslo, Noruega.

Foi a primeira vez na história do Prêmio que a língua ucraniana foi usada durante a cerimônia oficial de premiação.

Oleksandra começou a escrever seu discurso à luz da velas no seu apartamento em Kyiv, durante o blackout provocado pelos bombardeios russos. Ela escolheu meticulosamente cada palavra para expressar para o mundo aquilo que nós ucranianos estamos sentindo agora. Ao terminar o seu discurso de Nobel, ela foi aplaudida pelo público de pé. Afinal, como ela própria disse, para ser solidário com a Ucrânia não é obrigatório ser ucraniano, basta ser humano.

Que o ano novo traga a paz para a Ucrânia e os ucranianos!

Rostyslav Tronenko
Embaixador da Ucrânia

Discurso proferido por Oleksandra Matviichuk, em Oslo, no dia 10 de dezembro de 2022, durante cerimônia de entrega do Prêmio Nobel da Paz ao Centro pelas Liberdades Civis, Ucrânia.

Hora de assumir a responsabilidade

Vossa Majestade, Vossas Altezas Reais, queridos membros do Comitê Norueguês do Nobel, cidadãos da Ucrânia e cidadãos do mundo,

Este ano, toda a nação ucraniana esperava pelo anúncio dos laureados do Prêmio Nobel da Paz. Vemos este Prêmio como um reconhecimento dos esforços do povo ucraniano, que bravamente resistiu às tentativas de destruição do desenvolvimento pacífico da Europa, bem como uma celebração do trabalho realizado por ativistas de direitos humanos para prevenir ameaças militares para o mundo inteiro. Estamos orgulhosos de ter ouvido a língua ucraniana durante a cerimônia oficial pela primeira vez na história.

Estamos recebendo o Prêmio Nobel da Paz durante a guerra iniciada pela Rússia. Esta guerra já dura oito anos, 9 meses e 21 dias. Para milhões de pessoas, palavras como bombardeio, tortura, deportação, campos de filtração tornaram-se comuns. Mas não há palavras que possam expressar a dor de uma mãe que perdeu seu filho recém-nascido em um bombardeio na maternidade. Um momento atrás, ela estava acariciando seu bebê, chamando-o pelo nome, amamentando-o, sentindo seu cheiro – e no momento seguinte um míssil russo destruiu todo o seu universo. E agora seu amado e desejado bebê está no menor caixão do mundo.

Não há soluções disponíveis para os desafios que nós e o mundo inteiro enfrentamos agora. Pessoas de diferentes países também estão lutando por seus direitos e liberdades em circunstâncias extremamente difíceis. Então, hoje vou pelo menos tentar fazer as perguntas certas para que possamos começar a buscar essas soluções.

Primeiro. Como podemos tornar os direitos humanos significativos novamente?

Os sobreviventes da Segunda Guerra Mundial não estão mais por perto. E as novas gerações começaram a ter direitos e liberdades garantidos. Mesmo nas democracias desenvolvidas, as forças que questionam os princípios da Declaração Universal dos Direitos Humanos estão aumentando. Mas os direitos humanos não podem ser mantidos de uma vez por todas. Os valores da civilização moderna devem ser protegidos.

A paz, o progresso e os direitos humanos estão intrinsecamente ligados. Um estado que mata jornalistas, prende ativistas ou dispersa manifestações pacíficas representa uma ameaça não apenas para seus cidadãos, tal estado representa uma ameaça para toda a região e para a paz no mundo como um todo. Portanto, esse mundo deve responder adequadamente às violações sistêmicas. Na tomada de decisões políticas, os direitos humanos devem ser tão importantes quanto os benefícios econômicos ou a segurança. Esta abordagem deve ser aplicada também na política externa.

A Rússia, que vem constantemente destruindo sua própria sociedade civil, ilustra isso muito bem. Mas os países do mundo democrático há muito tempo fecham os olhos para isso. Eles continuaram a apertar a mão da liderança russa, a construir gasodutos e a conduzir os negócios normalmente. Durante décadas, as tropas russas cometeram crimes em diferentes países. Mas eles sempre se safaram disso. O mundo nem mesmo respondeu adequadamente ao ato de agressão e anexação da Crimeia, que foram os primeiros casos desse tipo na Europa pós-guerra. A Rússia acreditava que eles poderiam fazer o que quisessem. Agora a Rússia está deliberadamente infligindo danos a civis com o objetivo de parar nossa resistência e ocupar a Ucrânia. As tropas russas destroem intencionalmente edifícios residenciais, igrejas, escolas, hospitais, disparam contra corredores de evacuação, colocam pessoas em campos de filtragem, realizam deportações forçadas, sequestram, torturam e matam pessoas nos territórios ocupados.

O povo russo será responsável por esta página vergonhosa de sua história e seu desejo de restaurar com força o antigo império.

Segundo. Como começar a chamar as coisas pelo seu próprio nome?

O povo da Ucrânia deseja a paz mais do que qualquer outra pessoa no mundo. Mas a paz não pode ser alcançada pelo país sob ataque depondo suas armas. Isso não seria paz, mas ocupação. Após a libertação de Bucha, encontramos muitos civis assassinados nas ruas e pátios de suas casas. Essas pessoas estavam desarmadas.

Devemos parar de fingir que ameaças militares adiadas são "compromissos políticos". O mundo democrático se acostumou a fazer concessões às ditaduras. E é por isso que a disposição do povo ucraniano em resistir ao imperialismo russo é tão importante. Não deixaremos pessoas nos territórios ocupados para serem mortas e torturadas. A vida das pessoas não pode ser um "compromisso político". Lutar pela paz não significa ceder à pressão do agressor, significa proteger as pessoas de sua crueldade.

Nesta guerra, estamos lutando pela liberdade em todos os sentidos da palavra. E por isso estamos pagando o preço mais alto possível. Nós, cidadãos ucranianos de todas as nacionalidades, não devemos discutir nosso direito a um estado ucraniano soberano e independente e ao desenvolvimento da língua e cultura ucranianas. Como seres humanos, não precisamos da aprovação de nosso direito de determinar nossa própria identidade e fazer nossas próprias escolhas democráticas. Os tártaros da Crimeia e outros povos indígenas não devem provar seu direito de viver livremente em sua terra natal na Crimeia.

A nossa luta de hoje é fundamental: molda o futuro da Ucrânia. Queremos que nosso país do pós-guerra nos deixe construir não algumas estruturas instáveis, mas instituições democráticas estáveis. Nossos valores são mais importantes não quando é fácil incorporá-los, mas quando é realmente difícil. Não devemos nos tornar um espelho do estado agressor.

Esta não é uma guerra entre dois Estados, é uma guerra de dois sistemas – autoritarismo e democracia. Lutamos pela oportunidade de construir um Estado em que os direitos de todos sejam protegidos, as autoridades sejam responsáveis, os tribunais sejam independentes e a polícia não reprima as manifestações estudantis pacíficas na praça central da capital.

A caminho da família europeia, há de superar o trauma da guerra e os riscos que lhe estão associados, e afirmar a opção do povo ucraniano determinada pela Revolução da Dignidade.

Terceiro. Como garantir a paz para as pessoas ao redor do mundo?

O sistema internacional de paz e segurança não funciona mais. O tártaro da Crimeia Server Mustafayev, assim como muitos outros, são colocados em prisões russas por causa de seu trabalho de direitos humanos. Por muito tempo, usamos a lei para proteger os direitos humanos, mas agora não temos nenhum mecanismo legal para impedir as atrocidades russas. Tantos ativistas de direitos humanos foram compelidos a defender aquilo em que acreditam com armas nas mãos. Por exemplo, meu amigo Maksym Butkevych, que agora está em cativeiro russo. Ele e outros prisioneiros de guerra ucranianos, bem como todos os civis detidos, devem ser libertados.

O sistema da ONU, criado após a Segunda Guerra Mundial por seus vencedores, prevê algumas indulgências injustificadas para certos países. Se não queremos viver em um mundo onde as regras são estabelecidas por estados com maior capacidade militar, isso precisa ser mudado.

Temos que começar a reformar o sistema internacional para proteger as pessoas de guerras e regimes autoritários. Precisamos de garantias efetivas de segurança e respeito aos direitos humanos para os cidadãos de todos os Estados, independentemente de sua participação em alianças militares, capacidade militar ou poder econômico. Este novo sistema deve ter os direitos humanos em seu núcleo.

E a responsabilidade por isso não é apenas dos políticos. Os políticos são tentados a evitar buscar estratégias complexas, que demandam muito tempo. Muitas vezes agem como se os desafios globais fossem desaparecer por si mesmos. Mas a verdade é que eles só pioram. Nós, pessoas que queremos viver em paz, devemos dizer aos políticos que precisamos de uma nova arquitetura da ordem mundial.

Podemos não ter ferramentas políticas, mas ainda temos nossas palavras e nossa posição. As pessoas comuns têm muito mais influência do que pensam. Vozes de milhões de pessoas de diferentes países podem mudar a história mundial mais rapidamente do que as intervenções da ONU.

Quarto. Como garantir justiça para os afetados pela guerra?

Os ditadores temem que a ideia de liberdade prevaleça. É por isso que a Rússia está tentando convencer o mundo inteiro de que o estado de direito, os direitos humanos e a democracia são valores falsos. Porque eles não protegem ninguém nesta guerra.

Sim, a lei não funciona agora. Mas não pensamos que seja para sempre. Temos que quebrar esse ciclo de impunidade e mudar a abordagem da justiça para crimes de guerra. Uma paz duradoura que liberta do medo e espera por um futuro melhor é impossível sem justiça.

Ainda vemos o mundo pelas lentes do Tribunal de Nuremberg, onde criminosos de guerra foram condenados apenas após a queda do regime nazista. Mas a justiça não deve depender da resiliência de regimes autoritários. Afinal, vivemos em um novo século. A justiça não pode esperar.

Precisamos preencher a lacuna de responsabilidade e tornar possível a justiça para todas as pessoas afetadas. Quando o sistema nacional está sobrecarregado com os crimes de guerra. Quando o Tribunal Penal Internacional pode julgar apenas alguns casos selecionados ou não tem jurisdição alguma.

A guerra transforma as pessoas em números. Temos que recuperar os nomes de todas as vítimas de crimes de guerra. Independentemente de quem são, de sua condição social, do tipo de crime que sofreram e se a mídia e a sociedade estão interessadas em seus casos. Porque a vida de qualquer pessoa não tem preço.

O direito é uma matéria viva em constante evolução. Temos que estabelecer um tribunal internacional e levar Putin, Lukashenko e outros criminosos de guerra à justiça. Sim, este é um passo ousado. Mas temos que provar que o estado de direito funciona e a justiça existe, mesmo que demore.

Quinto. Como a solidariedade global pode se tornar nossa paixão?

Nosso mundo se tornou muito complexo e interconectado. Neste momento, as pessoas no Irã estão lutando por sua liberdade. As pessoas na China estão resistindo à ditadura digital. As pessoas na Somália estão trazendo crianças soldados de volta à vida pacífica. Eles sabem melhor do que ninguém o que significa ser humano e defender a dignidade humana. Nosso futuro depende do sucesso deles. Somos responsáveis por tudo o que acontece no mundo.

Os direitos humanos requerem uma certa mentalidade, uma percepção específica do mundo que determina nosso pensamento e comportamento. Os direitos humanos tornam-se menos relevantes se sua proteção for deixada apenas para advogados e diplomatas. Portanto, não basta aprovar as leis certas ou criar instituições formais. Os valores sociais sempre prevalecerão.

Isso significa que precisamos de um novo movimento humanista que trabalhe com significados, eduque as pessoas, construa apoio de base e envolva as pessoas na proteção de direitos e liberdades. Este movimento deve unir intelectuais e ativistas de diferentes países, porque as ideias de liberdade e direitos humanos são universais e não têm fronteiras estatais.

Isso nos permitirá criar uma demanda por soluções e superar juntos os desafios globais – guerras, desigualdades, ataques à privacidade, aumento do autoritarismo, mudanças climáticas etc. Assim, podemos tornar este mundo um lugar mais seguro.

Não queremos que nossos filhos passem por guerras e sofrimentos. Portanto, como pais, temos que assumir a responsabilidade e agir, para não transferi-la para nossos filhos. A humanidade tem a chance de superar crises globais e construir uma nova filosofia de vida.

É hora de assumir a responsabilidade. Não sabemos quanto tempo ainda temos.

E como esta Cerimônia do Prêmio Nobel da Paz ocorre durante a guerra, vou me permitir alcançar as pessoas ao redor do mundo e pedir solidariedade. Você não precisa ser ucraniano para apoiar a Ucrânia. Basta sermos humanos.

Fonte: nobelprize.org

Молодим Читачам

Казка про Івана-богатиря

Був собі на світі бідний селянин і мав він двох синів. Один парубок як парубок, а другий зроду на ноги слабий, ходити не може. Якось у жнива пішли всі в поле, зостався слабий сам у хаті. Коли це приходить старець із білою бородою і просить чогось напитися. — Рад би, дідуню, дати вам пити, — каже хлопець, — та не можу встати. — Іди й принеси! — каже дід. І так він ото вимовив, що хлопець забув про свою недужість, встав і пішов. Приніс кварту пива, дід надпив трохи, а решту наказав хлопцеві випити. — Що ти тепер в собі чуєш? — питає. — Чую — така в мене сила ввійшла, — каже хлопец, — ще дайте мені, дідуню, об що обпертись, то світ переверну. — Забагацько в тобі сили, — каже дід, — піди ще пива принеси. Приніс хлопець, дід і наказав йому всеньке випити. — А тепер що в собі чуєш? — Тепер, дідуню, наполовину сили не стало. — Ото й досить, як для чоловіка! — сказав дід і пішов собі. А хлопець вже й в хаті не може всидіти. Треба, думає, що-небудь для старого батька зробити, бо він стільки років його, каліку, жалів та годував. От і пішов він до багатого пана. — Чи віддаси ти мені, пане, комору із збіжжям, якщо я її на плечах з місця на місце перенесу? Здивувався пан. — Хто ти такий, — питає, — та чи не здурів, що комору із збіжжям на плечах переносити хочеш? — Я, — каже хлопець, — Іван, селянський син, а комору таки перенесу, якщо ти її мені віддаси. — Ну що ж, — сміється пан, — перенесеш — твоя буде!

От повернувся Іван додому, та як прийшов батько з поля, почав його просити, щоб позичив в цілому селі, де тільки є які, мотузки та посторонки, бо він буде комору переносити. Батько здивувався, що син ходить міцно та ще й таке говорить, але послухав і пішов по мотузки. Збирав цілий вечір по селу, а вранці Іван узяв їх цілу купу, закинув на плечі й пішов до комори. Прийшов і почав комору обплутувати, неначе павук павутинням. Побачив оте гуменний, побіг до пана.

— Що мені з тим хлопцем робити? — питає. — Він каже, ніби пан йому дозволив. А пан все сміється, каже, що справді дозволив і сам ще прийде подивитися на ту роботу. Закінчив Іван комору обплутувати, тут і пан надійшов. — Що ж, неси, — глузує пан, — як перенесеш, все твоє буде!

Зігнувся Іван, підсунувся під мотуззя, а потім підвівся, підняв комору на плечі і пішов. Люди дивуються, а хлопець іде до батькового городу та там комору і становить. Є тепер в батька хліб на довгі роки!

Панові вже не до сміху, комори із збіжжям шкода, та нічого не вдієш! А Іван батькові уклонився й каже:

— Живіть щасливо, а я піду по світу силу свою поспитати. Попрохав коваля викувати йому довбню семипудову і з нею пішов. Іде Іван лісом, бачить — заєць біжить. Хотів його забити, а заєць каже: — Не бий мене, краще я тобі дам на службу моє зайченя, може, стане в пригоді! Взяв малого зайчика, іде далі. Надибав лисицю і ту хотів забити, а вона відпросилася і мале лисиченя на службу дала. Потім ще вовка зустрів і від того взяв вовченя, а наостанку ще й від ведмедя дістав малого.

Так і пішов він по світу із своїми звірами. Ходив собі довго і дійшов якось до перехрестя доріг. Стоїть на тому перехресті стовп, а на стовпі написано: «Праворуч підеш — щастя буде, ліворуч підеш — добре буде, а просто підеш — смерть буде». Він і пішов просто.

Тільки недалеко відійшов, біжать назустріч люди й гукають: — Не йди цією дорогою, завертай назад! Ми здуру пішли, бо читати не вміємо. Тут страшний шестиголовий Змій живе, і щодня йому на споживу людину дають. Сьогодні повезуть йому на вечерю королівну, бо набридло проклятому мужицьке м'ясо. — Нічого, — каже Іван, — піду далі. Побігли люди геть, а він далі попростував. Іде собі, дивиться — навколо скрізь кістки людські лежать, і що далі, то більше отих кісток. Дійшов Іван до величезної гори кам'яної, не видно в ній ні печери, ні дверей, одна лише щілиночка, ніби гора тріснула.

Аж ось незабаром приїхала карета, фурман коні випріг, не оглядаючись, утік. Підійшов Іван до карети, а там сидить королівна, чорною хусткою вкрита, і плаче. Заговорив він до неї, вона зраділа, що жива людина тут із нею, підняла хустку, та як побачила купи людських кісток навколо, то так і зомліла. Тут сонце до обрію скотилося, стала гора тріщати, стала щілина роздаватися. Стиснув Іван в руках свою довбню семипудову, причаївся біля щілини, бачить — Змій одну голову висовує. Як вдарить Іван по ній довбнею, так і одбив голову. Змій другу голову висовує, а Іван і цю відбив. І так усі шість голів одбив, повирізував з них язики і в хустку зав'язав. Та сам втомився дуже, ліг і заснув богатирським сном. І всі звірі його заснули. Вранці приїхав фурман по карету, бачить — спить у ній королівна живісінька, а під горою хлопець спить і шість голів Змієвих лежать. Тут фурман хлопця сонного забив, Змієві голови забрав і королівну збудив: — От бачиш, — каже, — Змій цього хлопця забив, а я Змієві голови відрубав і тебе врятував. Тепер твій батько тебе заміж за мене віддасть. І повіз він її до батька.

Прокинулись звірі, глянули — їхній хазяїн убитий лежить. Що робити? Тут зразу побігли звірі у дрімучий ліс непрохідний до чудесного джерела із водою живущою та гоящою. Бризнули на свого хазяїна живущою водою, він одразу й ожив, ніби прокинувся. Коли бачить — нема ні Змієвих голів, ані королівни, тільки хусточка лежить, що в ній Змієві язики зав'язані. Взяв він цю хусточку і пішов до міста, де та королівна жила.

Приходить до міста, а тут люди на вулицях ходять, радіють, що нема вже страшного Змія. І розповідають люди Іванові, що то фурман Змія вбив і королівну врятував, і тепер король за нього дочку заміж віддає. Пішов тоді Іван просто до королівського палацу. Іде разом зі своїми звірами, всі бояться, з дороги відступаються. Так і заходить він у королівські покої. А там уже гості зібралися. Сидить король, і той фурман біля нього, а королівна поруч сумна та заплакана.Став Іван перед королем і каже: — Я Змія забив, а то сидить лиходій і облудник! — Брешеш! — кричить фурман. — Ось і голови Змієві, що я одрубав!

Іван і каже: — А язики в них є?

Кинулись дивитись — а голови без язиків! Фурмана схопили і у в'язницю кинули. Король з радістю віддав дочку за Івана-богатиря, і стали вони жити в щасті та згоді.

Пише Юзьо Шило

Ой, будьте здоровенькі, аміґи

Думаю жи ном е тимпо пра нойс тут но Бразіл брінкар ком піадас коли там на Укранія война і о пово иста софриндо димайс, терплять зимно, голод, фалта всього бо изерсіто до Путін як скажені пси напало на українські землі, на міста, шпиталі, школи, на хати людей і хочут забрати собі вукраїнську землю, вбивают невинних людей або забирають дітей ном си сабе пра онде, сімплезминти вбивають всєх, дітей, хлопців, дівчат, стареньких, всєх синь до́ нинь дом бола для мамів які благают змилуватися над дітьми і не забирати їх від мами. Е трісти, страшне, болюче те все ки аконтеси на Україна. Та война жи її переносить Україна дуже страшна. Плачут діти й мами й ціла фамілія але інімиґи ном тинь корасом, віддерають від маминих грудей малят і вивозят, щоб з них зробити руссофілів. Скільки то вже замучили, синь мізерікордія позабивали і молодих і старших і стареньких, повідбирали з домів все, що там було і леварам пра Русія. Хочут перевернути цілу файну, зелену, родючу Україну на одну велику таперу, запанувати й заповнити російськими людьми ту землю, що українці так люблять, сімплезминти керинь термінар ком тодос українос, щоб їх вже не було на світі. Але си енґанам муйто, бо вже ном ума вийз а багато разів того хотіли і русос, татари, турки і тодо тіпо де бандідос. Мають сіюми дас террас і дас рікизас да Укранія, били, вбивали, забирали пра Сіберія, крали тріґо і тода симинти, що люди назбирали на своє життя. За часів голодомору коли Сталін хтів голодом позабивати всіх українців мільйони людей вмирали з голоду а нині далі вмирают від куль, бомбів, місейс, від жорстокостей солдатів які ном тинь корасом і не жалують мучити найгіршими муками людину. Але ном си енґанинь, нас не знищать, бо нас є багато пор тодо мундо, наші люди є мудрі, працюваті, чесні і ном вом пермітір, щоб Русія замешкала на тих землях, що її Бог нам дав. А пресіза сабир, що Україну Папа з біскупами посвятив Пра Носа Сенгора Мати Божа і вона ном вай дейсяр, щоб на ній замешкали й панували дикуни. Сам Папа Франсіський инь новимбро написав ума бела карта прос українос і назвав їх мартірес, цілу Україну назвав ума насом мартір, яка несправедливо терпит. Терпит бо інімоґос не можут дивится, що Україна е боніта, має всякі рікизас, збирає тріґо, мільо, гречку і тантас симинтис що муйтос повос до мундо тим ратують себе, купують і аліментують людей де пшениця сінеродит ані кукурудза, але єнше зерно. Українскі землі найліпші в цілому світі й пор іссо Русія хоче їх собі загарбати а українців всіх позабивати.

Пригадаймо собі, жи з нами Бог. Але ном соминти з нами Бог. Бог зі всіма народами, з всіма людьми, з кожною особою, з добрими і зі злими, Бог тикже з росіянами які хочут термінар з нами, але що з того? Бог еста ком тодос але нень тодос левам ісо а серіо, нинь тодос акредітам жи всі ми діти йного Бога, ми й наші інімиґи. Бог з нами і ком ос русос які нас нищать, вбивают, мучут, катують. Бог з всіма. Ном сий як то Бог буде з безбожними сіповодити, сий ла комо фіка. Ані я ані ніхто не знає як буде виглядати Божий суд. Але залишімо ісо пра Диус диськи сам Бог робит те, що сан Бог знає. Дай Боже, щоб сіпонавертали, сіпокаяли а софріминтос тих жи вони мучать і вбивают випросить в Бога їх навернення. Ном подимос тут дезезяр інферно пра нінґинь. Треба нам за всіх сімолити і не просити вінґанса але просити навернення тих мучителів.

Тут добре нам собі пригадати терпіння Ісуса. Він терпів але не бажав вінґанса прос сиус асасінос, а просив прощення. Так треба й нам імітар Ісуса, старатися переносити всі болі і несправедливості й не просити вінґанса для зних, а просити прощення і конверсом, бо а майорія може й не знає, що вона робит. Ісус молився до свого Отця Небесного, що вони ном сабинь о ки фазинь. В нас родиться злість на тих злочинців, ми би хтіли вінґанси, але ном е носо асунто. Ми маємо сімолити за їх навернення і тогди Бог скорше вислухає нашу молитву, щоб вже сізакінчила та страшна война і щоб люди стали людьми й перстали бути звірами які їдять і роздирают слабших.

Ваш Юзьо Шило.

Засмійся

ЗЛОДІЙ

В одного хазяїна вкрадено було коня. Він пішов його шукати й знайшов на ярмарку: стоїть якийсь чоловік і продає його коня. Тут обоє і засварилися. Господар каже: «Це мій кінь». А злодій каже: «Ні, мій, — він у мене й виріс». Тоді господар зібрав людей, зав'язав коневі очі та й каже до злодія:

— Ну, коли це твій кінь, коли він у тебе виріс, то скажи ж, на яке око він сліпий.

Злодій подумав та й говорить:

— На праве.

— Отже, й не вгадав, — каже господар.

— А правда! — гукнув злодій, — то я помилився! Він на ліве око не бачить, на ліве!

Тоді господар розв'язав коневі очі й показав людям, що кінь ні на одне око не сліпий — обома бачить зовсім добре.

Всі почали тоді сміятися, й господар свого коня забрав.

Життя навчає

Не той дурний, що незнає, але хто знати нехоче – Григорій Скорода.